

ĮVYKIAI, PROBLEMOS, NUOMONĖS

„JIE JAU SENIAI NEEMIGRUOJA – JIE IŠVYKSTA“ – Petras Maksimavičius	3
SVEIKINIMAS VALSTYBĖS DIENOS PROGA	5
DĖL KLADŲ ATITAIŠYMO LRT.LT PORTELE – Irena Gasperavičiūtė ..	24

KULTŪROS BARUOSE

KAI „SENSIOS KLEBONIJS“ MUZIEJAUS KIEME VYKO NĖRIMAS ANT RĖMŲ... – Jurgita Stankauskaitė	6
DOVANA VELYKINIO KONKURSO LAUREATAMS – IŠVYKA Į LIETUVOS ŠIRDĮ – Nastutė Sidarienė	22

ŠVIETIMAS

PRAĖJUSIEJI MOKSLO METAI LIETUVIŠKOSE MOKYKLOSE	
PUNSKO SAVIVALDYBĖS VAIKŲ DARŽELIS – Alicija Valinčienė	8
SEINŲ LIETUVIŲ „ŽIBURIO“ MOKYKLA – Algirdas Vaicekuskas ..	10
PUNSKO KOVO I I-OSIOS LICĖJUS – Birutė Vaičiulienė	12
LIETUVIŲ KALBOS PAMOKOS SUVALKUOSE – Teresė Jonuškienė ..	15
PUNSKO DARIAUS IR GIRĖNO PAGRINDINĖ MOKYKLA IR GIMNAZIJA – Vida Uzdilienė	16
VIDUGIRIŲ MOKYKLA – Raimonda Chmieliauskienė	18
PUNSKO MOKYKLOS DIENA – Vida Uzdilienė	16
STOVYKLA „KLEVUKAI“ KLEVUOSE – Viktorija Nevulytė	19

IŠ MŪSŲ PRAEITIS

PAGERBTI ŽUVUSIEJI UŽ LIETUVOS LAISVĘ VARČIOS MIŠKE – Gintaras Lučinskas	20
---	----

SKELBIMAI

RENGIAMĖS PUNSKO LICĖJAUS 60-AJAM JUBILIEJUI – Irena Marcinkevičienė	26
---	----

SPAUDA RAŠĖ

LIETUVOS ŽINIASKLAIDA	27
-----------------------------	----

Viršeliuose:

Mindaugo karūnavimo dieną Punske giedama „Tautiška giesmė“
(Tomo Bernecko nuotr.)

Punsko Dariaus ir Girėno mokyklos dienos akimirka
(Tomo Bernecko nuotr.)

REDAKCIJOS ADRESAS:

16-515 Puńsk, ul. A. Mickiewicza 23
tel./faks. 87 5161 416
www.ausra.pl
red@post.pl

LEIDŽIA:

Lenkijos lietuvių draugija
16-500 Sejny, ul. 22 Lipca 9
tel./faks. 87 5162 125

Vyr. redaktorė – Irena Gasperavičiūtė
Redakcijos sekretorius – Petras Vitkauskas
Stilistė, korektorė – Birutė Burdinaitė-Ołow
Techn. redaktorė – Aldona Jonušonytė

KORESPONDENTAI:

Petras Maksimavičius, Eugenija Pakutkienė,
Jurgita Stankauskaitė

Spausdino „Aušros“ leidyklos spaustuvė.

Numeris pasirašytas spaudai 2015-07-10.

Rankraščiai taisomi ir trumpinami redakcijos
nuožiūra.

„Aušros“ redakcijos sąskaita:

BS Sejny O/Puńsk, ul. A. Mickiewicza 52,
16-515 Puńsk
Nr. 33 93540007 0070 0000 0198 0008
SWIFT / BIC kodas: POLU PL PR

Lenkijos lietuvių draugijos sąskaita:

BS Sejny, ul. Marchlewskiego 1, 16-500 Sejny
Nr. 23 93540007 0000 0000 0198 0002
SWIFT / BIC kodas: POLU PL PR

RUCH S.A. vykdoma prenumerata

Spausdinto leidinio prenumeratą galima užsakyti
tiesiogiai interneto tinklapyje www.prenumerata.ruch.com.pl. Kilus klausimų, prašom rašyti el. p.
adresu prenumerata@ruch.com.pl arba skambinti
„RUCH“ Klientų aptarnavimo centrui tel. 22 693
70 00 arba 801 800 803 (darbo dienomis 7-17 val.).
Skambučio kaina priklauso nuo operatoriaus.

Zrealizowano dzięki dotacji Ministra Admini-
stracji i Cyfryzacji.

Projektą iš dalies remia Spaudos, radijo ir televi-
zijos rėmimo fondas (26-27 psl.).

Ministerstwo
Administracji
i Cyfryzacji

SPAUDOS,
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Mieli skaitytojai!

IRENA GASPERAVIČIŪTĖ

Jau pora savaitių jaunimas džiaugiasi atostogomis, tačiau ši mūsų „Aušra“ vis dėlto dar apie mokslo metus. Ne taip seniai vos sutalpindavome viename leidinyje straipsnius apie mokyklas – tiek jų buvo. Šiandien likę, kaip matyt... Punsko vaikų darželis, Punsko pagrindinė ir gimnazija, Punsko licejus, Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykla, Vidugirių pagrindinė ir dar Suvalkų lietuvių kalbos besimokančios grupės.

Taigi nors spėjome paragauti ir saulės vonių, vis dėlto šį kartą „Aušroje“ – dar darbinė nuotaika. Mat visi nori pasigirti savo nuveiktais darbais, pasiektais rezultatais. O jų jų būta puikių. Kaip bebūtų, mūsų lietuviškosios mokyklos išlaiko labai aukštą mokymo lygį.

Kadangi „Aušros“ puslapių skaiciūs ribotas, informaciją apie praėjusius tokius renginius, kaip antai: Sąskrydis prie Galadusio ežero, Mindauginės Seinuose ar Lietuvos himno giedojimas Liepos 6-qją, publikuosime kitame numeryje.

Beje, šios „Aušros“ 24 psl. spausdiname mano raštą interneto portalo LRT.lt vadovui Vladimirui Laučiui. Portalo žurnalistės „pacituoti“ mano žodžiai sukėlė pasipiktinimo audrą – pamazgas pylė man ant galvos, kas netingėjo. Vien tik „Gazeta Współczesna“ žurnalistas paskambino ir paklausė, ar tikrai taip sakiau, kaip kad paskui LRT.lt citavo ir „Kurier Wileński“, ir kiti. Žurnalistui paaiškinau, kad aš niekad neteigiau, jog „Lenkijoje kol kas nėra techninių galimybių užrašyti lietuvių pavardes ir vardus lietuviškai. Net kompiuteriuose nėra mūsų raidžių“. Pasakiau, kad nušiuončiau minėtam portalui atitaisymą. Kaip matome, yra žurnalistika ir „žurnalistika“. Niekam nelinkiu susidurti su „žurnalistais“... Nemalonus tai jausmas.

Mieli skaitytojai, linkiu Jums ramių, karštų atostogų ir visų pirma pailsėti nuo sunkių darbų bei įvairių gyvenimo sunkumų!

„Jie jau seniai neemigruoja – jie išvyksta“

PETRAS MAKSIMAVIČIUS

Sakoma, kad jeigu nėra tavęs internete, reiškia – tu neegzistuoji. Tai netiesa. Tačiau tiesa, kad internetas gali pratęsti gyvenimą, bent tą virtualų. Juk kartais pasitaiko, kad į elektroninį paštą atkeliauja kvietimai iš socialinių tinklų prisijungti prie draugų rato, dalintis pažintinių kelionių nuotraukomis ar išpūdžiais nuo asmenų, kurie jau iškeliavo iš šio pasaulio. Sakysite – juodasis humoras. Ne, taip nutinka todėl, kad internetas jau tapo neatskiriama gyvenimo, taip pat to virtualaus, dalimi, nuolat plečiasi, skverbiasi į žmonių gyvenimus, tampa sunkiai valdomas. Dalį darbų atlieka atitinkamos kompiuterių programos, net neprašydamos žmogaus sutikimo. Tačiau internetas taip pat padeda akimirksniu susirasti reikiamą informaciją, užmegzti ir palaikyti ryšius. Būtent pastarasis dalykas labai svarbus tiems, kurie dėl vieno ar kito priežasčių atsidūrė kitoje kultūrinėje, kalbinėje ar politinėje aplinkoje. Tokios prabangos neturėjo „senoji“ emigracijos banga. „Geležinė uždanga“, kuri skyrė nuo okupuotos Lietuvos, dažnai būdavo neįveikiama. Todėl susiformavo kitoks emocinis ryšys su Tėvyne, kitoks buvo ilgesys, kitaip atrodė jų vaikų auklėjimas, pareiga stiprinti savąją bendruomenę... Tie laikai ir tokie žmonių tarpusavio santykiai jau nebegrįš.

Ne vien apie internetą noriu rašyti, o apie tam tikrus socialinius, kultūrinius procesus, kurie vyksta šiuolaikinėje internetinėje, migruojančioje kartoje. Internetas tapo svarbiu įrankiu, kurio ignoruoti negalima, ypač dabar, kai žmonės jau „neemigruoja“, o tik „išvyksta“. Tai ypač aktualu šiam

Europos regionui, kuriame migracijos procesas labai dinamiškas. Mokslininkai ligi šiol nesutaria, kaip migracijos procesas ilgalaikėje perspektyvoje pakeis šį regioną, ypač kai pasaulis tapo atviresnis ir lengvai pasiekiamas. Juk galima gyventi Romoje, o dirbti Lietuvoje. Kaip keisis požiūris į savo gimtinę, gimtąją kalbą, pilietiškumą? Ar svetur įgyta patirtis, išmoktos užsienio kalbos, gerų santykių darbovietėse pavyzdžių „parvežimas“ į Lietuvą ar Lenkiją nepadės joms sparčiau vystis ES senbuves? Kad tai įmanoma padaryti, rodo Airijos pavyzdys. Ji vienu metu sugebėjo susigrąžinti šimtus emigravusių jaunų informatikų ir savo ekonomiką dinamiškai pastūmėjo į priekį. Ar migracija nesunaikins šeimos tradicijų, kurių mums ir dabar dar pavydi sumaterialėjusi ir nuo krikščioniškųjų vertybių atitrūkusi liberalioji Vakarų Europos visuomenė? Klausimų daugiau nei atsakymų.

Lenkijoje ir ypač Lietuvoje daugelis žino, kad ne tik šv. Velykų ar Kalėdų proga galima susitikti su giminaičiais ar draugais naudojant populiarias internetinio ryšio programas (pvz., Skype). Tokiu pat būdu grįžus iš darbo kuo puikiau galima ir alaus atsigerti su geriausiu savo draugu. Alaus skonis nuo to nesuprastėja. Kitaip šios „problemos“ neišspręsi, jeigu tu sėdi Seinuose, o draugas Dubline. Pasaulio lietuvių bendruomenės valdyba jau seniai posėdžiauja ir sprendimus priima pasinaudodama internetu. O ką padarysi, jeigu vienas valdybos narys yra Sidnėjuje, kitas Paryžiuje, o trečias Peterburge. Dėl skirtingų laiko juostų net videokonferencijas surengti sudėtinga.

Rašyti apie tai paskatino artėjantis eilinis Pasaulio lietuvių bendruomenės (PLB) Seimas. Jis vyksta kas treji metai ir kiekvienas būna kitoks, kadangi šiais laikais per trejus metus pasikeičia daugiau nei anksčiau per dešimtmetį. Liepos viduryje į Vilnių suvažiuos po visą pasaulį išsibarsčiusių lietuvių bendruomenių atstovai ir diskutuos aktualiomis lietuviybės išsaugojimo ir ryšių su Lietuva palaikymo temomis. Vieniems tokie susitikimai kelia šypsena, kiti į tai žiūri rimtai. Man atrodo, kad PLB veikia vis dar svarbi ir

reikalinga, kadangi leidžia bent tai aktyvesnei už Lietuvos ribų gyvenančių tautiečių grupei ne virtualiai, o realiai susitikti, išsakyti savo mintis, pateikti pasiūlymus, pasidalyti patirtimi. Argumentai, kad tai tik proga susitikti su pažįstamais, pasėdėti Seimo pastate, manęs neįtikina. Yra kitų, geresnių ir patogesnių, progų pabendrauti. Aukoti atostogas, asmenines lėšas ir kelias dienas sėdėti po 8–10 valandų posėdžių salėse, o vakarais redaguoti rezoliucijas liepos viduryje – tai varginantis pasirinkimas. Bet norinčiųjų tai daryti vis dar atsiranda. Ne paslaptis, kad dar didesnė grupė tų, kuriems PLB Seimo metu aptariamieji klausimai visiškai neįdomūs ir neverti dėmesio. Jiems pakanka paskaityti naujienas lietuviškuose interneto portaluose. Tačiau ar tikrai? Sociologų atliekami tyrimai rodo, kad ne iki galo taip yra. Anksčiau ar vėliau klausimai dėl kilmės, kalbos, ryšio su gimtuoju kraštu atsiranda. Žinoma, negalime užmiršti, kad už-

sienio lietuviai tai ne tik emigrantai, o ir pačių emigravusiųjų patirtis nevienoda. Ji priklauso nuo emigracijos trukmės, tikslo, gyvenamojo žemyno.

Neseniai savo tyrimų apie naujausios lenkų emigracijos bangą ir jų nuotaikas rezultatais pasidalijo lenkų sociologas Rafalas Cekiera (Rafał Cekiera). Jo apibendrinimai, man atrodo, tinka ne tik lenkams, bet ir

Neseniai savo tyrimų apie naujausios lenkų emigracijos bangą ir jų nuotaikas rezultatais pasidalijo lenkų sociologas Rafalas Cekiera (Rafał Cekiera). Jo apibendrinimai, man atrodo, tinka ne tik lenkams, bet ir lietuviams emigrantams. Juolab kad abiejų kaimyninių šalių emigracijos priežastys ir emigrantų nuotaikos labai panašios.

lietuviams emigrantams. Juolab kad abiejų kaimyninių šalių emigracijos priežastys ir emigrantų nuotaikos labai panašios.

Sociologas apklausė daugybę naujųjų emigrantų, ilgą

laiką skaitė jų komentarus interneto portaluose. Jis pažymi, kad daugelis tvirtino, jog emigravo ne tam, kad užsidirbtų daug pinigų, bet kad „normaliai gyventų“ ir galėtų „apmokėti sąskaitas“. O ką reiškia „normaliai gyventi“? Pasak jo, tai ne algos dydžio klausimas, bet visų pirma darbdavių pagarba darbuotojui, kokį darbą jis beatliktų, žmonių santykiai kasdieniame gyvenime, net jei ne visuomet natūraliai nuoširdūs, tai vis tiek gerinantys nuotaiką. Būtent tai gyvenimą daro paprastesnį. Emigrantai pasakodavo, kad sugrįžę atostogų į Lenkiją anglų pavyzdžiu bandydavo šypsotis autobusų stotelėse sutiktiems žmonėms, o pastarieji žiūrėdavo į juos kaip į idiotus. Sociologas pažymi, kad išvykusieji dažnai nejaučia diskomforto, jeigu turėdami solidų išsilavinimą svetur turi dirbti mažiau prestižinius darbus. Pasak jo, jie tai kompensuoja kitose gyvenimo srityse, pavyzdžiui, gali turiningai leisti laisvalaikį, atostogų metu keliauti po pasaulį, savo įspūdžiais dalintis

socialiniuose tinkluose. Tai gyvenimą, jų supratimu, daro prasmingą.

Tyrimų metu taip pat buvo klausiama apie norą grįžti į gimtinę, tautinį ryšį, šeimos tradicijų išsaugojimą, būdus palaikyti kontaktus su gimtuoju kraštu. Atsakymai atskleidė naują požiūrį į emigraciją. Gyvenimas ir darbas kitoje šalyje vis labiau laikomas natūraliu šių laikų reiškiniu. Vis dažniau atsakoma, kad „žmonės emigruodavo seniau, dabar jie išvažiuoja“. O ar sugrįš? Mokslininko tyrimai patvirtina tai, ką tekdavo girdėti bendraujant su emigravusiais lietuviais PLB suvažiavimų metu. Sprendimo sugrįžti galimybės mažėja pradedant vaikams svetur lankyti mokyklą, o Tėvynės ilgesys ir noras dalyvauti vietos lietuvių bendruomenės veikloje atsiranda po 5–10 metų. Tačiau pasiilgstama ne valstybės, iš kurios emigruota, o nutrauktų ryšių su draugais, aplinka, tradicijomis. Tą ilgesį emigrantai bando slopinti skaitydami naujienas interneto portaluose, keisdami komentarus internete, bendraudami interneto socialiniuose tinkluose. Daugelis jų teigė, kad palaikyti tautinę tapatybę ar sugrįžti į Tėvynę tikrai nepaskatins naujos programos ar strategijos. Jie labiausiai laukia gerų žinių iš Lietuvos ir apie Lietuvą. Susirasti jas internete patys sugebės, nepaisant to, kokia kalba bus pateiktos.

Nuoširdžiai ačiū visiems už dalyvavimą mylimos žmonos Marytės Žilinskienės iš Vidugirių laidotuvėse. Dėkoju už pagalbą sesėms Aldutei ir Birutei, Viktorui ir Birutei Kaminskams, giesmininkams, Punsko viršaičiui ir valsčiaus darbuotojams.

Velionės vyras Jurgis Žilinskas

LIETUVOS RESPUBLIKOS
SEIMASS V E I K I N I M A S
VALSTYBĖS DIENOS PROGA

Mieļi ir brangūs Tėvynainiai,

Apie ką mums šiandien kalba Mindaugo karūnavimo diena, dar vadinama Valstybės diena? Pažvelkime į šią datą Vasario 16-osios, Kovo 11-osios dienų kontekste – juk tiek tarpukario Lietuvos nepriklausomybės tėvai, tiek tie žmonės, kurių dėka šiandien galime džiaugtis laisva ir nepriklausoma Lietuva siekė panašaus dalyko, ko prieš beveik aštuonis amžius siekė ir karaliumi vainikuotas Mindaugas. Tiek jie, tiek Mindaugas troško, kad Lietuva būtų ne paribio valstybė, priklausoma nuo svetimųjų malonės, o lygiavertė savo laikmečio tarptautinės bendruomenės narė, galinti pati tvarkyti savo reikalus, turinti balsą, į kurį išklausoma. Jie visi siekė, kad Lietuva apskritai egzistuotų, o ne būtų praryta kaimyninių valstybių.

Lietuva yra geopolitinis stebuklas. Mūsų Valstybė, ar tai būtų XIII, ar XX amžius, kūrėsi itin sudėtingomis sąlygomis. Mūsų laisvė, nepriklausomybė niekada nebuvo savaimė suprantama duotybė, o tik kovos, didvyriškų pastangų, pasiaukojimo rezultatas. Šį rezultatą pasiekė žmonės, kurie visų pirma klausė ne to, ką gaus iš tėvynės, o tai, ką patys iš pradžių gali jai duoti, kad kažkada ateityje galėtų rinkti pasėto derliaus vaisius.

Visuomet sugebėjome keltis ir kilti, visuomet sugebėjome atkurti ir kurti savo Valstybę. Ir šiandien – kur bebūtume, kokius darbus bedarytume, niekuomet nepamirškime, kad esame vienos žemės, vienos valstybės vaikai. Esame sumani ir darbšti, ištverminga ir atkakli tauta, žinanti, kuriuo keliu nori eiti.

Tegul niekada nė vienam iš mūsų nepritrūksta ryžto ir užsispyrimo siekti užsibrėžtų tikslų. Tegul Liepos 6-oji vainikuoja visus mūsų lūkesčius ir viltis, tegul kiekvieną kartą sutelkia mus kaip vienos Valstybės, vienos tautos žmones.

Su Karaliaus Mindaugo karūnavimo diena – su Lietuvos Valstybės diena!

Irena Degutienė

Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininko pavaduotoja
2015 m. liepos 6 d.

Kai „Senosios klebonijos“ muziejaus

„Pasižiūrėkit, kiek daug yra vinių... Ant kiekvienos vinies yra siūlas... Taip juos reikia sudėti, kad gautume šešiokampį, aštuoniakampį, keturkampį ar trikampį. Matome matematines figūras. Sudėtinga, bet nieko nėra tokio, ko nebūtų galima įveikti. Manęs irgi niekas nemokė nėrimo ant rėmų. Pati išmokau. O ar per pirmą matematikos pamoką viską iš karto supranti? Na ne. Tik po kurio laiko. O kai mamytė pirmą kartą kepė tortą, tai ar jai iš karto pavyko iškepti? Irgi ne...“ – pasakojo Onutė Budzeikienė, nėrimo ant rėmų specialistė, „Lietuvos muziejų kelio“ renginyje, kuris vyko „Senosios klebonijos“ kiemelyje.

Žiūrint į susidomėjusiųjų renginiu būrį atrodė, kad tikriausiai dauguma nėra girdėję apie projektą „Lietuvos muziejų kelias“. Tai ciklas muziejinių renginių, organizuojamų visuose Lietuvos regionuose: Žemaitijoje, Aukštaitijoje, Dzūkijoje, Sūduvoje ir Mažojoje Lietuvoje. Pirmą kartą šis projektas įgyvendintas 2012 metais. Šiomet pirmą kartą į projektą įrašytas ir Dzūkijos pakraštys Lenkijos teritorijoje. Aldona Vaicekauskienė džiaugiasi, jog Lazdijų krašto muziejaus direktorės Dainos Pleigienės dėka Lenkijos lietuviai galėjo prisijungti prie šio renginių ciklo. Pasidomėjus projekto kūrimo tikslais, galima suprasti, kad šiandien keičiasi visuomenės dėmesys kultūrai, istorijai ir muziejams. Šiuo projektu siekiama pažinti muziejus, galbūt juos keisti, keistis patiems lankytojams, ieškantiems prasmės, besigilinantiesiems į šalies ir savo krašto istoriją. Ypač šiais metais „Lietuvos muziejų kelias“ turi ypatingą reikšmę visai lietuvių tautai, kadangi 2015-ieji pripažinti Lietuvos etnografinių regionų metais.

Keliaujant iš vieno krašto muziejaus į kitą suteikiama puiki galimybė semtis naujų žinių apie savo ir kitų regionų muziejuose saugomus objektus, susikurti lietuvių kultūros įvaizdį.

Žiūrint į „Senosios klebonijos“ muziejuje kaupiamus eksponatus, pastebėta, kad yra tokių vertingų dalykų, kurie retai aptinkami kituose Lietuvos muziejuose. Projektas padėjo sukurti „Nėrimo ant rėmų“ ciklą ir įgyvendinti edukacinius užsiėmimus „Eksponatai atgyja jaunimo rankose“. Būtent nėriniai ant rėmų perteikia šio krašto išskirtinumą. Manoma, kad jie daugiausia aptinkami čia gyvenančių lietuvių kaimuose (kažin ar galima tvirtai teigti, jog nėrimas ant rėmų atsirado ir rutuliojosi tik šiame krašte, kadangi kai kuriuose Lietuvos šaltiniuose minimi moterų darbai, kurti būtent ant medinių rėmų). Nėriniai ant rėmų tai: staltiesės, kilimėliai, kuparų ir lovų užtiesalai. Iš pradžių šiuos rankų darbus kaupia „Senosios klebonijos“ muziejuje, o tik vėliau sumanyta juos atkurti, kadangi pačios vyriausios

Onutė Budzeikienė

krašto audėjos ar mezgėjos nemokėjo nerti ant rėmų. Onutės Budzeikienės didelio noro ir užsispyrimo dėka buvo atkurta nėrimo ant rėmų technika. Tai ji, remdamasi vaikystės prisiminimų nuotrupomis, šiandien perduoda informaciją jaunesnėms kartoms. *„Būdama pirmos klasės mokinė, mačiau, kaip mama dėdavo siūlą ant rėmų. Atsiminiau tik tiek: skersai, išilgai ir kryžiuokas. Prisimenu, kad kai buvo siūlas ištrauktas, mama imdavo jį į ranką, ištempdavo ir verdavo. Tik tai išliko mano atminty. Nieko daugiau.“* Pirmuosius nėrimo žingsnius Onutė žengė vos prieš trejus metus. *„Tik išėjus į pensiją radau laiko rankų*

Jurgitos Stankevičienės nuotr.

kieme vyko nėrimas ant rėmų...

JURGITA STANKAUSKAITĖ

Audronė Slovikienė

Veronika Valenskienė

*darbams. Kodėl? Jaučiau-
si kalta, kad nepaėmiau
to, ką man mama davė
(nertų ant rėmų dirbi-
nių – red.). Vėliau norė-
jau visa tai atkurti, bet
žinojau, kad tai reikalaus
daug darbo. Kartą mano
Petras sukėlė rėmus ir taip
pradėjau nerti ant rėmų.*

Onutė pripažįsta, kad jai
be galo patinka ši nėri-
mo technika, susijusi su
matematinėmis figūrom,
kadangi pati ilgus metus
mokykloje mokė mate-
matikos. „Beveik visus
darbus metam iš keturių
siūlų, bet patys sudėtin-
giausi – iš aštuonių. Čia
reikia tikslumo, be to, be
rėmų nepavyktų atlikti to-
kio darbo, nes viskas būtų
kreiva šleiva... Tik baigus
nėrimą reikia iškrakmo-
lyti, o po to nuimti nuo
rėmų.“ Onutė teigia, kad
norint šia technika nu-
nerti staltiesę, reikia bent
dviejų mėnesių. „Kas-
dien po truputėlį darau,
nes nei akys, nei rankos
neištvertų.“ Nors darbas
reikalauja didelių pa-
stangų, tačiau rezultatas
stulbinantis, todėl dabar
nėrimo ant rėmų moko-
si gimnazijos mokinės
ir vyresnio amžiaus mo-
terys, norinčios išmokyti
arba prisiminti tai, kas
kadaise teikė malonumą.
Viena iš jų tai Audronė
Slovikienė (54 metų)
iš Ožkinių kaimo, visai

neseniai papildžiusi „Šimtavirvio“
tautodailės dirbtuvėse triūsiančių
moterų gretas. Ji nėrimo ant rėmų
mokėsi mokykloje, bet toliau jau ne-
teko kurti šių meno dirbinių. „Šiaip
siuvinėju, audžiu dideles juostas sta-
klėmis, mezgu servetėles, takelius. Ne-
galiu pasakyti, kad nėrimas ant rėmų
yra sudėtingas darbas. Priešingai. Jis
ramina“, – pasakoja Audronė. Ji tei-
gia, kad darbai, kurie buvo pristatyti
„Lietuvos muziejų kelio“ renginio
metu, ir edukaciniai užsiėmimai,
kuriuose dalyvavo vaikai ir jaunimas,
yra „būtini, kadangi vaikas galbūt yra
užslėpęs norą ką nors daryti, bet neturi
tam galimybių“. Kalbant apie vyres-
nes moteris – joms rankų darbai yra
tiesiog malonumas. Veronika Va-
lenskienė (66 metų), paklausta, kodėl
užsiima rankų darbais, tvirtai atsakė:
„Man nereikia šių kuriamų dalykų,
bet tokiu būdu malonu leisti laiką. Aš
pasiilsiu prie tokio darbo“. Sėdėdama
prie „Senosios klebonijos“ muziejaus
slenksčio, ji pasakojo: „Aš visą laiką
ausdavau ar siuvinėdavau tulpės raš-
tus. Man ši gėlė „prie dūšios“, kadangi
tai lelijų giminės augalas. Štai balta le-
lija yra nekaltybės simbolis... Todėl man
nuo jaunystės tulpė yra labai artima...“

„Lietuvos muziejų kelio“ renginyje
svečiavosi nemažai lankytojų iš Lie-
tuvos, kurie rado laiko pokalbiams ne
tik apie politiką, bet ir krašto kultūrą.
Susidomėta nėriniais ant rėmų, kurie
seniau puošė kiekvieną langą, o dabar
saugomi muziejuose. Renginio dėka
nėriniai tarsi „išėjo“ iš savo senų
rėmų. Atkurtos staltiesės arba užuo-
laidos šiandien yra ideali modernu-
mu pakvopusių namų puošmena.

Tęsinys kitame „Aušros“ numeryje.

Praėjusieji mokslo metai

Punsko savivaldybės vaikų darželis

ALICIJA VALINČIENĖ

Ir vėl pasibeldė į duris vasara. O atrodo, kad dar taip neseniai nedrąsūs, maži, lydimi tėvų 85 vaikučiai pravėrė darželio duris. Mokslo metams bėgant mūsų būrys vis didėjo ir mokslo metus užbaigė 96 auklėtiniai, iš kurių 36 po atostogų jau keliaus į mokyklą.

Daržely vaikai mokėsi bendrauti, būti kartu, dalintis, suprasti vienas kitą, laukti savo eilės, derėtis, ginti savo teises ir pan., lavino atleidimo ir

atsiprašymo įgūdžius. Kartu džiaugėsi, kartais ir liūdėjo. Mokėsi taip pat skaičiuoti, bandė skaityti ir rašyti.

2014/2015 mokslo metais dirbo penkios vaikų grupės: dvi lietuviškos 3-4 metų vaikų, dvi lietuviškos 5-6 metų vaikų bei viena lenkiška grupė. Darželyje vyko anglų kalbos ir ritmikos pamokėlės, su vaikais, turinčiais kalbos sutrikimų, dirbo logopedė, vaikams su specialiais poreikiais buvo užtikrinta psichologės, oligofrenopedagogės pagalba.

Darbo įdėta daug ir rezultatai, sakyčiau, įspūdingi. Vykdėme ne tik Lenkijos švietimo ministerijos nubrėžtus mokymo pagrindus, bet darėme dar daug papildomų darbų. Mokytojos ruošė vaikus konkursams, parodoms, festivaliams, organizavo išvykas. Mūsų darželinukai dalyvavo daugelyje įvairių renginių. Labai šauniai atstovavo Lenkijos lietuvių tautinei mažumai Seinuose, Suvalkuose, Marijampolėje ir Balstogėje.

Kaip ir kiekvienais metais 5-6 metų lietuviškos grupės buvo išvykusios į Balstogę, kur dalyvavo XIII festivalyje „Mūsų regiono dainos ir šokiai“. Po pasirodymo vaikai lankė Dinozaurų parką Jurovcuose. Mažylių grupės 12 porų nuvyko į Suvalkus, į XI regioninių liaudies šokių apžvalgą. Dalyvavome taip pat XIV darželinukų dainos festivalyje Suvalkuose, XIII vaikų dainų konkurse „Dainorėlis“, XXIV vaikų teatrų festivalyje „Raganė“ – teatrų šventėje „Šimtakojis“ 2015. Čia mūsų auklėtinis Jokūbas Jankauskas, atlikęs senelio vaidmenį, buvo išrinktas geriausiu aktoriumi.

Skaitėme eiles dailiojo žodžio konkurse Seinuose, kurį organizavo Lenkijos lietuvių draugija. Numarginę margočius dalyvavome taip pat Tarptautinėje velykinėje parodoje-konkurse. Šiais mokslo metais pirmą kartą buvome pakviesti į Tarptautinį lietuvių liaudies dainos festivalį „Sveiki gyvi, sveteliai“, skirtą Etnografinių regionų metams, kuris vyko Marijampolės kultūros centre. Užmezgėme taip pat glaudų ryšį su

Dinozaurų parkas Jurovcuose

iš Punsko darželio archyvo

lietuviškose mokyklose

Iš Punsco darželio archyvo

Mokslo metų pabaiga

Marijampolės vaikų lopšeliu-darželiu „Rūta“. Iš festivalio ir viešnagės darželyje parsivežėme labai daug gerų įspūdžių ir prisiminimų.

Daug švenčių vyko ir mūsų vaikų darželyje. Iškilmingai paminėjome Lietuvos valstybės atkūrimo dieną, Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną, buvome nuvykę į Kampuočius prie paminklo Lietuvos nepriklausomybės atkūrimui paminėti. Švenčiant Kalėdų eglutę mus aplankė Kalėdų Senelis su pilnais dovanų maišais. Švęsdami Senelių dieną sukvietėme visas savo močiutes, mamules, seneles, senelius ir dedulius. Gegužės mėnesį vykusioje Šeimos šventėje dalyvavo vaikai su tėveliais bei pakviesti svečiai. Vaikų šventę „Mano spalvotas pasaulis“ šiais metais ruošėme pirmą kartą. Tai buvo labai gera proga susitikti su bendraamžiais iš kitų darželių ir

mokyklų. Į svečius atvyko darželinukai iš Seinų „Žiburio“ mokyklos, Vidugirių pagrindinės mokyklos ir Marijampolės vaikų lopšelio-darželio „Rūta“. Suvalkų mokytojų tobulinimo centro iniciatyva darželyje vyko pasakų ir eilių skaitymas vaikams. Tekstus skaitė Punsco valsčiaus viršaitis Vytautas Liškauskas, Punsco Dariaus ir Girėno mokyklos direktorius Jonas Vydra, Lenkijos lietuvių draugijos Suvalkų skyriaus pirmininkė Onutė Virbylienė, Punsco lietuvių kultūros namų darbuotoja Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė ir kiti.

Mokytojos kelia savo kvalifikaciją dalyvaudamos įvairiuose mokymuose, seminaruose, konferencijose, tuo pačiu keldamos ir mūsų įstaigos ugdymo lygmenį. Šiais mokslo metais toliau dalyvavome Europos Sąjungos dalinai finansuojamame projekte „Nauja mokytojų tobulinimo sistema Seinų

apskrityje“, kurį vykdė Seinų apskritis. Surengta 53 valandos mokymų, skirtų „darbui su darželinio amžiaus vaiku“. Įgytas žinias mokytojos panaudojo užsiėmimuose, o vykstant šventei „Mano spalvotas pasaulis“ buvo surengta vaikų dailės darbų paroda.

Visus mokslo metus bendradarbiauome su „Aušrelės“ redaktore Vida Baranauskaite, todėl mėnraštelyje „Aušrelė“ galima rasti nemažai mūsų vaikų darbų, išvykų bei švenčių aprašymų, nuotraukų.

Baigdama mūsų jau beveik pirmokams norėčiau palinkėti, kad jų svajonės būtų šviesios, džiugios. Lai jos visada išsipildo. Tegul mokyklinė kuprinė būna lengva, nešdama patį didžiausią įvertinimą – šešetuką. Vaikai, tikimės, kad niekada nepamiršite, kas esate, ir visada būsite pavyzdžiu kitiems. Visiems linkiu gerų, saulėtų, sveikų ir saugių atostogų!

Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykla

ALGIRDAS VAICEKAUSKAS

Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykla baigė dešimtuosius savo veiklos metus. Kuo tie metai buvo ypatingi? Visų pirma tuo, kad mokykla žengė dar vieną žingsnį į priekį ugdydama Seinų krašto jaunimą lietuviška dvasia. Ji įsitvirtino visuomenės sąmonėje ir įgyja vis didesnį žmonių pasitikėjimą. Apie tai byloja vaikų skaičius, išaugęs nuo 64 pirmaisiais mokslo metais iki 102 pastaraisiais. O nuo rugsėjo pirmosios mokyklą lankys 107 mokiniai. Šiais metais „Žiburį“ baigė 5 mokiniai. Džiaugiamės, kad jie visi tęs mokslus savo gimtąja kalba.

Mokyklai daug dėmesio skiria tiek Lietuvos, tiek Lenkijos aukštieji pareigūnai. Čia lankėsi nemažai svečių: Lietuvos Respublikos ambasadorius Lenkijoje Šarūnas Adomavičius, Lietuvos Respublikos konsulato Seinuose vadovė Vida Montvydaitė, Elko vyskupas Romualdas Kaminskis (Romuald Kamiński), poetai, įvairių Lietuvos mokyklų mokytojų delegacijos, Vilniaus rajono lietuviškų mokyklų vadovai ir kt.

Pusę metų mokykloje stažavosi mokytoja iš Vilkaviškio Aldona Serneckienė. Ji dalijosi savo patirtimi, taip pat pasisėmė iš mūsų patirties dirbant pedagoginį darbą. Tokios

Mokslo metų pabaiga. Trečiokai, jų tėvai ir mokytojai

stažuotės tai abipusė nauda. Manau, kad ateity tęsime šią veiklą.

Mokiniai daug keliavo po Lietuvą ir mūsų kraštą. Jie ne tik mokėsi, bet ir dalyvavo popamokinėje veikloje vykdančią projektą, kurio tikslas – aktyvinti moksleivius. Veikė šie būreliai: šokių, popmuzikos, informatikos, žurnalistikos, dramų, sporto, grojimo, dailės, anglų kalbos, matematikos.

Geriausius mokymosi rezultatus mokykloje pasiekė: ketvirtokai

Jokūbas Karaneckas (pažymių vidurkis – 5,67), Lilija Balulytė (5,08), Klaudija Krakauskaitė (5,08), Silvija Misiukonytė (4,75), penktokė Paulina Nevulytė (5,08), šeštokės Viktorija Pakutkaitė (5,29), Jovita Sakalauskaitė (5,14), Diana Marcinkevičiūtė (5,00), I gimnazijos klasės mokiniai Simona Zubavičiūtė (5,41), Dovydas Gudaitis (5,41), Artūras Astrauskas (5,35), Adrijonas Nevulis (5,18), II gimn. kl. moksleiviai Vytautas Kuliešius (5,45), Silvija Liaukevičiūtė (5,28), Povilas Černelis (5,17) ir gimnazijos trečiokai Aldutė Karaneckaitė (5,95), Kornelijus Maksimavičius (5,33), Inga Astrauskaitė (4,75).

„Žiburio“ vaikų darželio pasiekimai: „Raganės“ nominacija, dalyvavimas Lietuvos mokyklų geriausių teatrų festivalyje Plungėje, I vieta dailiojo žodžio konkurse, dalyvavimas konkursuose „Vaikų Velykėlės“, „Gandrai“, „Ekostworek“ (pastarajame 5 ir 6-mečių grupinis darbas laimėjo I vietą, Onutės Karaneckaitės darbas kitoje grupėje – irgi I vietą).

Darželinukai

Moksleiviai dalyvavo ir laimėjo įvairiuose konkursuose. Lietuvos istorijos konkurse prizines vietas laimėjo Jovita Sakalauskaitė (II), Viktorija Pakutkaitė (III), Aldutė Karaneckaitė (I), Kornelijus Maksimavičius (II) ir Kornelija Pakutkaitė (III). Lietuvos geografijos konkurse I vietą pelnė Aldutė Karaneckaitė. Dailiojo žodžio konkurso laimėtojai: Rasa Maksimavičiūtė, Jolanta Misiukonytė, Onutė Karaneckaitė, Jokūbas Karaneckas, Vytautas Kuliešius (II), Povilas Černelis (III), Inga Astrauskaitė (III). Aldutė Karaneckaitė, Kornelijus Maksimavičius, Renata Misiukonytė, Inga Astrauskaitė, Adomas Agurkis iškovėjo I vietą lietuvių kalbos konkurse. Asta Grigutyte pelnė II vietą dailės konkurse „Šv. Kazimieras – lietuvių jaunimo globėjas“, Gintas Vaicekauskas II vietą ir Artūras Zdanavičius III vietą. Julija Balulytė gavo nominaciją Tarptautiniame velykiniame konkurse (margučių kategorijoje). Angliškos dainos konkurse Slabadoje Simona Zubavičiūtė, Artūras Astrauskas, Dovydas Gudaitis ir Julija Balulytė laimėjo III vietą. Tokią pat vietą Simona pelnė kaip solistė.

Dalyvavome Lazdijuose surengtoje konferencijoje „Žemė, sveikata, ekologija ir aš“, kur IV kl. mokiniai skaitė savo paruoštus pranešimus.

Poezijos pavasario programėlė

IV–VI klasės buvo nuvykusios į festivalį „Gražiausiu taku“ Kaune, kuris transliuojamas per Lietuvos televiziją. Patriotinės dainos konkurse „Dainuoju Lietuvai“, „Žiburyš“ laimėjo III vietą. Dalyvauta taip pat festivalyje „Dzūkijos žvaigždutės“, Vilniaus lietuvių namų šventėje „Festivaliukas“, Marijampolės „Ryto“ mokykloje rengiamame teatrų festivalyje „Mažieji obuoliukai“ (IV–VI klasės). Pradinių klasių mokiniai dalyvavo „Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy“ fondo parengtoje edukacinėje programoje „Gelbėjame ir mokome gelbėti“.

Moksleiviams suorganizuotos edukacinės ekskursijos. Jie lankėsi: Jono Basanavičiaus gimtinėje, Lazdijų

krašto muziejuje, Kauno M. K. Čiurlionio muziejuje, Alytaus Anzelmo Matučio muziejuje, lėlių teatre, Kunigaikštienės Birutės batalione, Punsko muziejuje „Senoji klebonija“ ir amatų dirbtuvėse.

Dėkojame visiems, kas parėmė „Žiburio“ mokyklą ar materialiai, ar geru žodžiu, ar leisdami čia mokytis savo vaikus. Ačiū mokyklos darbuotojams, „Lietuvių namų“ direktorei ir darbuotojams už bendradarbiavimą. Ypatinčiai dėkojame Daliai Astrauskienei už bendradarbiavimą vykdant projektą „Į vietas! Gyvenimui pasirengę! Pradedame!“. Tariame ačiū Elenai ir Algirdui Nevuliams, Urszulai ir Romui Maksimavičiams, Danutei ir Stasiui Karaneckams, Onutei ir Juozui Šuliausams, Dariai ir Pawelui Szturgulewscy, Ewelina ir Piotru Okulanis už mokyklai suteiktą materialinę paramą. Dėkojame visiems, kurie skyrė „Žiburiui“ 1 proc. pajamų mokesčio. Kiekviena parama yra labai svarbi ir vertinga. Taip prisidedama prie mokyklos augimo, stiprėjimo ir klestėjimo. Juk mokykla – mūsų, lietuvių, turtas ir įrankis auklėti bei mokytis jaunąją kartą, kad taptų gerais piliečiais, lietuviais, žinančiais savo vietą šiuolaikiniame pasaulyje ir visuomenėje.

Mokykla yra atvira visiems. Ji tarnauja žmonėms. Kviečiame ypač Seinų miesto ir aplinkinių kaimų vaikus ateiti pas mus mokytis. Tikrai nesigailėsite.

„Vaikai pasitinka vasarą“

Punsko Kovo 11-osios licėjus

BIRUTĖ VAIČIULIENĖ

Punsko Kovo 11-osios bendrojo lavinimo licėjuje 2014/2015 mokslo metai prabėgo kaip paprastai greitai ir turiningai. Vyko daug renginių, surengta įvairių kecionių. Mokyklos istorija pasipildė naujais įvykiais, darbais, faktais, apie kuriuos ne kartą buvo rašyta spaudoje, skelbta žiniasklaidoje.

Nuo 2010/2011 mokslo metų dirbame naujame, moderniam pastate su nauja didaktine įranga. Šiais mokslo metais licėjuje mokėsi 89 mokiniai, dirbo 19 mokytojų (iš jų 6 visu etatu). Moksleiviai turi puikias sąlygas ugdyti savo gabumus, gilinti žinias per pamokas ir dalyvaudami popietiniuose užsiėmimuose. Beveik visi mūsų mokiniai lanko meno ar kitus popietinius būrelius. Ne tik mokykliniuose, bet ir plačiai visuomenei organizuojamuose renginiuose pasirodo jaunimo mišrusis choras „Pašešupiai“ (vadovas Jonas Pavilionis, koncertmeisteris Dainius Pavilionis), šokių grupė „Šalčia“ (vadovė Asta Pečiulienė). Moksleiviai jau daugiau kaip dvidešimt metų redaguoja licėjaus periodinį leidinį „Dėmesio“ (globėjos Birutė Vaičiulienė ir Rūta Burdinaitė). Veikia merginų ir vaikų krepšinio komandos (treneriai Darius Valinčius ir Jonas Vydra). Organizuojamos kultūrinės-pažintinės išvykos, vykdomi visuomenei reikalingi darbai. Visapusiška veikla siekiama palaikyti ištikimybę lietuvybei ir gimtajai kalbai, savo tautos tradicijoms ir papročiams. Norima, kad Punsco licėjyje ir tuo pačiu visame mūsų krašte nemažėtų pagarba tikrosioms vertybėms.

Licėjaus kronikos puslapiai liudija, kad 2014/2015 mokslo metais įvyko visos tradicinės mokyklos šventės: Pirmųjų krikštas, Padėka už krikštą, Kalėdinis susitikimas, Šimtadienis, Paskutinis skambutis, Dzinguliukai.

Šimtadienio akimirka

Iškilmingai paminėtos tautinės šventės: Sausio 13-oji – Laisvės gynėjų diena, Vasario 16-oji – Lietuvos Nepriklausomybės šventė. Ypač iškilmingai paminėjome Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną ir Punsco Kovo 11-osios licėjaus vardo šventę. Minėjimas tradiciškai prasidėjo šv. Mišiomis Punsco bažnyčioje, o Lietuvių kultūros namuose licėjaus mokiniai parodė šiai šventei skirtą meno programą. Koncerto, pavadinto „25 laisvės pavasariai“ (mat Lietuva šiemet švenčia 25-ąją laisvės gimtadienį), ir poetinės kompozicijos „Miško brolių sakmės“ (rež. Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė) pagrindinė tema – partizanai, jų kova už Lietuvos laisvę. Išgirdome partizanų dainas, eiles, dienoraščių, laiškų ir jų mylimųjų pasakojimų ištraukas. Be kitų garbingų svečių, į šventę buvo pakviesta garsaus Lietuvos partizanų vado Adolfo Ramanausko-Vanago dukra Auksutė Ramanauskaitė-Sko-kauskienė. Ji priminė susirinkusiems, kokie svarbūs buvo partizanai kelyje į laisvę. (Kalba spausdinta „Aušros“ 7 nr.). Šventės dalyvius sveikino URM Užsienio lietuvių departamento vadovė Gintė Damušis, LLB valdybos pirmininkė Danutė Valukonytė ir kiti. Kovo 11-osios proga Punsco lietuvių

kultūros namuose surengta ir moksleivių dailės darbų paroda.

Verta priminti, kad mūsų mokiniai ir mokytojai aktyviai įsijungė į Lietuvos moksleivių ir studentų akciją „Lietuvai ir man“, kurios tikslas suburti jaunos žmones netradiciškai paminėti Nepriklausomybės atkūrimo 25-metį, ir pynę trispalves apyrankes. Reikėjo vieną apyrankę nusipinti sau, o kitą Lietuvai. Direktorė Irena Marcinkevičienė su I kl. moksleiviais ir kun. Mariumi Talučiu nuvežė jas į Vilnių, į LR Seimą ir dalyvavo sostinėje vykusiame renginyje. Jo metu susitiko su LR Seimo pirmininke Loreta Graužiniene, kuri padovanojo mokyklai Trispalvę. Kėlionę finansavo Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerija.

Moksleiviams bei jų mokytojams įsimintini ir kiti renginiai ar išvykos. Licėjaus choras „Pašešupiai“ dalyvavo Tarptautiniame Dzūkijos partizaninės dainos festivalyje, kuris vyko Druskininkų „Atgimimo“ mokykloje. Jau ne pirmą kartą viešėjo ir Kauno „Vyturio“ mokykloje. (Bendradarbiavimas ir draugystė su šia mokykla užsimezgusi seniai.) Mokyklos šokių grupė „Šalčia“ koncertavo Kauno „Santaros“ gimnazijoje.

Be to, choristai ir šokėjai koncertavo Punske vykusiuose XXI tautinių mažumų susitikimuose. Trys licėjaus moksleiviai (Lenkijos lietuvių etninės kultūros draugijos aktyvūs nariai) dalyvavo patriotinių dainų konkurse Žaiginyje ir tapo nugalėtojais. Grupė moksleivių (Lietuvių kultūros namų teatrų bei šokių sambūrio „Jotva“ dalyviai) vaidino Punske ir Seinuose vykusiose „Raganės“ bei „Šimtakojo“ šventėse, dalyvavo kituose LKN organizuojamuose renginiuose. Smagu, kad nemažas būrys mūsų moksleivių, dvi mokytojos ir direktorė rašė Lietuvos nacionalinį diktantą. Dvi mokinės dalyvavo konferencijoje „Medžių kalba šventa“, skirtoje Antano Baranausko 180-osioms gimimo metinėms. Konferencija vyko Druskininkų „Atgimimo“ mokykloje. Jos skaitė pranešimą „Antanas Baranauskas Seinuose“. Kauno „Saulės“ gimnazijoje vykusioje konferencijoje, kurios tema „Mokyklos periodika – iššūkis informaciniam pasauliui“, irgi dalyvavo mūsų licėjaus atstovės. Pastarasis renginys buvo skirtas Spaudos atgavimo, kalbos ir knygos dienai bei Kauno mokyklos laikraščio „Vivat Sol“ leidybos dvidešimties metų sukakčiai paminėti. Mūsų moksleivė skaitė pranešimą apie Punsko Kovo 11-osios licėjaus leidinio „Dėmesio“ istoriją ir reikšmę.

Gerus įspūdžius paliko ir daug naudingos patirties davė Vilniaus lietuvių namų ir Punsko Kovo 11-osios licėjaus mokinių ir mokytojų bendradarbiavimas. Pagal programą pirmiausia Punske priėmėme svečius, bendravome, dalijomės patirtimi. Vėliau mes viešėjome Lietuvoje. Vilniaus lietuvių namuose kelias dienas mokėmės, prasmingai leidome laisvalaikį, lankėme Vilnių.

Savo vietos gyvenime dar beiškanantis jaunimas vertingos informacijos, reikalingos renkantis tolesnio mokslo kryptį, galėjo pasisemti Vilniaus Litexpo rūmuose vykusioje Tarptautinėje mokymosi, žinių ir karjeros planavimo parodoje „Studijos 2015“. Pasinaudoję Lietuvos švietimo ir mokslo ministerijos kvietimu, dvylika mūsų mokinių dalyvavo šiame renginyje. Reikia pridurti, kad ir Punsko licėjui ne kartą vyko susitikimai su aukštųjų Lietuvos mokyklų dėstytojais ir studentais, viešėjo Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerijos bei kitų švietimo įstaigų atstovai, kurie moksleivius supažindino su priėmimo į Lietuvos aukštąsias mokyklas sąlygomis ir tvarka.

Lenkijos lietuvių jaunimo sąjunga jau trečią kartą pas mus surengė Karjeros dienas. Paskaitą apie IT projektų valdymą didelėse tarptautinėse korporacijose moksleiviams skaitė CSC

kompanijos atstovai. Alytaus kolegijos studentai ir dėstytojai pasakojo apie verslo filosofiją ir etiką. Vyko kūrybinės industrijos – susitikimas su mūsų krašto veikliais ir kūrybingais žmonėmis. Kad ir tokių susitikimų metu galima pastebėti, jog yra nemažai jaunimo, nebijančio išsakyti savo nuomonę, nebijančio kritikos, jaučiančio pareigą ir atsakomybę už savo visuomenę ir jos gerovę. Jie žino savo vertę, moka argumentuoti. Jie supranta, kad pagrįsta kritika nėra blogas dalykas.

Mokytojas, į kurį visada krypta visuomenės akys, irgi privalo pakelti visus besikeičiančio pasaulio iššūkius. Vis naujos švietimo reformos reikalauja iš pedagogų daug pastangų jas įgyvendinant savo mokykloje. Būti lietuviškos mokyklos mokytoju, tai ne tas pats, kas dirbti bet kurioje kitoje mokykloje. Mes turime žymiai daugiau užduočių. Visi turime suprasti, kad mūsų rankose lietuvių bendruomenės likimas. Kadangi Punsko licėjus – vienintelis toks Lenkijoje, mes turime dar labiau stengtis, kad jis toliau išliktų kaip visų lietuviškų mokyklų lyderis. Be kita ko, daug lemia mokytojų nuolatinis tobulinimasis bei susitikimai su įvairiais žmonėmis. Ir šiais mokslo metais aktyviai dalyvavome įvairiose konferencijose, seminaruose, mokymuose Lenkijoje ir Lietuvoje. Direktorė Irena Marcinkevičienė buvo nuvykusi net į Rygą, kur surengtas užsienio lietuviškų mokyklų vadovų seminaras. Diskutuota įvairiais su švietimu ir lietuviybės išlaikymu susijusiais klausimais.

Licėjaus mokytojai taip pat susitiko su mūsų krašte viešėjusiu Lietuvos Respublikos ambasadoriumi Lenkijoje Šarūnu Adomavičiumi. Svečias domėjosi mokyklos problemomis, pažadėjo tarpininkauti pokalbiuose su Lenkijos švietimo valdžia, kad sudarytų galimybę dėstyti daugiau dalykų išplėstiniu lygmeniu. Tuomet mūsų licėjus būtų labiau konkurencingas.

Lietuviška mokykla visuomet stengiasi išlaikyti savo charakterį, rodyti

Krepšininkės laimėjo Palenkės vaivadijos vidurinių mokyklų lygoje antrąją vietą

Dzinguliukai

savo išskirtinumą ir vertę, jaučia pareigą formuoti brandžias, tautiškai susipratusias asmenybes, tolesniems mokslams pasirengusius žmones. Tie, kurie stengiasi išnaudoti mokykloje jiems siūlomas galimybes, kurie kruopščiai ir atsakingai dirba, pasiekia labai gerų rezultatų, dalyvauja konkursuose ir olimpiadose. Gerai ir labai gerai besimokančių mokinių licėjuje yra nemažas būrys. Aukščiausius mokyklos baigimo pažymių vidurkius pasiekė: Ina Pečiulytė (III b kl. – 5,43), Daiva Vaičiulytė (III b kl. – 5,43), Tomas Senda (III b kl. – 5,38), Sandra Kružikaitė (III a kl. – 5,00), Sandra Agurkytė (III b kl. – 4,86).

Antrose klasėse yra 22 mokiniai, pasiekę gerus ir labai gerus mokymosi rezultatus. Geriausi iš jų: Daiva Batvinskaitė (II a kl. – 5,5), Irmina Liškauskaitė (II a kl. – 5,3), Paulius Birgelis (II b kl. – 5,22), Aldutė Grigutyte (II b kl. – 5,0), Adriana Matulevičiūtė (II b kl. – 5,0).

Geriausius rezultatus pirmoje klasėje pasiekė: Gabrielė Krakauskaitė (5,5), Alicija Paškevičiūtė (5,39), Edita Valinčiūtė (5,39), Živilė Kraužytė (5,17), Darius Vilkelis (5,12), Donata Vaičiulytė (5,06).

Didžiuojamės antroko Pauliaus Birgelio pasiekimu (I vieta) Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro organizuotame rašinių

konkurse „Lietuvos kovų už laisvę ir netekčių istorija“. Pagyrimo žodžius reikėtų skirti ir trečiokei Inai Pečiulytei bei pirmokei Gabrielei Krakauskaitei, kurios garbingai atstovavo mūsų licėjui Lietuvių kalbos olimpiadoje Druskininkuose ir laimėjo prizines (II ir III) vietas. Turime ir rašinių konkurso, kurį organizavo LLD, laimėtojų: Aldutė Grigutyte (II b kl.) – I vieta, Daiva Batvinskaitė (II a kl.) – II vieta, Tomas Čėpla (II a kl.) – III vieta. Anglų kalbos konkurse apskrities mastu I vietą laimėjo Violeta Sorokaitė, o II vieta skirta Dariui Vilkeiui. Žinių apie AIDS konkurse apskrities mastu yra dvi laimėtojos: Edita Valinčiūtė (II vieta) ir Gabrielė Krakauskaitė (III vieta). Be to, Edita Valinčiūtė laimėjo II vietą konkurse „Ką žinau apie priklausomybę?“ Europos Komisijos organizuojamame konkurse „Juvenes Translatores“ pagyrimo raštai skirti Violetai Sorokaitėi ir Aldutei Grigutytei. Antrokė Laima Grigutyte

varžėsi Rusų poezijos deklamavimo konkurse Palenkės vaivadijos mastu ir gavo pagyrimo raštą. Galima pasididžiuoti ir mūsų sportininkų pasiekimais. Krepšininkų komanda laimėjo Palenkės vaivadijos vidurinių mokyklų lygoje antrąją vietą.

Baigėsi dar vieni mokslo metai, tačiau visų mūsų laukia daug iššūkių ir darbų. Punsco bendrojo lavinimo licėjus 2016 metais švęs 60-ąjį jubiliejų, kuriam norime kuo geriausiai pasiruošti. Manau, kad Punsco licėjaus šventė – tai Lenkijos lietuvių šventė. Todėl norėtume išgirsti platesnės visuomenės mintis, idėjas ir sumanymus. Patarimai, moralinė ir materialinė parama visada mums labai svarbūs, mus palaiko ir stiprina. Nuoširdžiai dėkojame licėjaus rėmėjams ir bičiuliams: „Aušros“ redakcijai ir leidyklai, Punsco savivaldybei, Punsco kultūros namams, Lenkijos lietuvių draugijai, Lenkijos lietuvių jaunimo sąjungai, Lietuvos Respublikos užsienio reikalų ministerijai, Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerijai. Esame labai dėkingi mokyklos Tėvų tarybai už paramą vykdant mokyklos užduotis. Dėkojame visiems, kurie negailėdami laiko, pastangų, energijos prisideda prie mokyklos lygio kėlimo ir gero vardo garsinimo.

Vilniuje

Lietuvių kalbos pamokos Suvalkuose

TERESĖ JONUŠKIENĖ

Lietuvių kalbos pamokos Suvalkuose vyko 7-ajame mokyklų komplekse Minkevičiaus gatvėje ir 4-ajame mokyklų komplekse Seinų gatvėje. Pranešame visiems norintiems, kad po vasaros atostogų vėl ten susitikime ir tęsime mokslus. Nuoširdžiai kviečiame.

2014/2015 mokslo metai prabėgo labai greitai. Mūsų mokiniai mokėsi lietuvių kalbos gramatikos, skaitė įvairaus pobūdžio literatūros kūrinius. Tačiau lietuvių kalbos pamokos – tai kur kas daugiau. Per jas nemažai kalbame ir apie Lietuvos praeitį, stengiamės paminėti visas Lietuvai svarbias valstybines šventes.

Motinos dienos šventė

Vasario 16-osios šventė

Mokiniai taip pat dalyvauja Vasario 16-osios minėjime, deklamuodami patriotinius eilėraščius ir primindami svarbiausius istorijos faktus.

Pamokų metu galima pasisemti ir Lietuvos geografijos žinių. Moksleiviai išgirsta apie pačias žymiausias krašto vietas. Šitaip bandome juos kuo labiau sudominti Lietuvos valstybe ir įskiepyti norą ją vis labiau pažinti, pamatyti. Juk nėra kito tokio krašto, kur ir girios tankiausios, ir ežerai giliausi, ir upės plačiausios, ir piliakalniai tvirčiausi...

Kiekvienais mokslo metais suruošiame Kalėdų eglutę, kurios metu mokinukai gali atskleisti savo gebėjimus. Vieni deklamuoja eilėraščius, kiti paskaito prozos fragmentus ar giesmelę sugieda, ar linksmiai pagroja. Po programėlės aplanko Kalėdų Senelis, kuris vaikus apdovanoja saldžiomis dovanomis. Nuoširdžiai už jas dėkojame ir kviečiame atvykti taip pat kitais metais.

Pavasariui atėjus moksleiviai paruošia Motinos dieni skirtą programėlę. Šiais mokslo metais jie ypač gražiai išsakė meilę savo mamytėms. Buvo visko: skambėjo dainos, armonikos ir pianino garsai. Mokinės savo dėkingumą mamytėms išreiškė graškiais šokiais. Labai gera buvo pabūti kartu... Mokiniams tai didelė šventė ir proga parodyti savo gabumus.

Moksleiviams linkime saulėtų ir įdomių atostogų. Gerai pailsėję vėl susitikime rudenėjant...

Punsko Dariaus ir Girėno pagrindinė mokykla ir gimnazija

VIDA UZDILIENĖ

Birželio 26 dieną Punsko Dariaus ir Girėno mokykloje, kaip ir visoje Lenkijoje, nuskambėjo paskutinis skambutis, skelbiantis mokslo metų pabaigą. Susirinkusiuosius pasveikino pagrindinės mokyklos ir gimnazijos direktorius Jonas Vydra. Mokiniam palinkėjo gerų ir saugių atostogų.

2014/2015 mokslo metais pagrindinę mokyklą lankė 196 moksleiviai, baigė 33. Gimnaziją lankė 127 mokiniai, baigė 43. Mokiniam įteikti mokyklos baigimo pažymėjimai. Pasiekusieji aukščiausius vidurkius įsirašė į mokyklos Aukso knygą.

Mokyklą paliekantys moksleiviai paskutinį kartą parodė jos scenoje savo programėles. Džiugino žiūrovus daina, šokiu, prasmingomis ir giliomis mintimis. Ašarėlės akyse sužibėjo ne tik absolventams, bet ir draugams,

tėveliams bei auklėtojams.

Malonu buvo kartu dirbti, siekti tikslų. Šiandien išsiskiriame, bet tiki-

mės, kad mokyklą baigę mokiniai čia retkarčiais užsuks.

Punsko mokyklos diena

VIDA UZDILIENĖ

Birželio 19 d. Lietuvių kultūros namuose švęsta Punsko mokyklos diena. Programa prasidėjo 12 val. Joje dalyvavo moksleiviai ir mokytojai. Pradžioje iškilmingai įnešta mokyklos vėliava. Scenoje pamatėme klasių atstovus su auklėtojais. Programą pradėjo mokyklos direktorius Jonas Vydra. Jis pasveikino visus susirinkusius bei atvykusius svečius: Balstogės švietimo kuratorijos Suvalkų skyriaus vyresniąją vizitatorę Ireną Bobinię, Punsko valsčiaus viršaitį Vytautą Liškauską, jo pavaduotoją Joną Vaičiulį, Lietuvos ir Lenkijos mokyklų bei organizacijų atstovus – Alytaus Vidzgirio

pagrindinės mokyklos delegaciją, Balbieriškio pagrindinės mokyklos direktorių Stasį Valančių, Marijampolės Jono Totoraičio progimnazijos direktorę Renatą Stebuliauskienę ir pradinio ugdymo mokytoją ekspertę Liubą Stankevičienę, Punsko vaikų darželio direktorę Aliciją Valinčienę, Punsko LKN direktorę Astą Pečiulienę. Džiugu, kad šventėje dalyvavo lietuviškų mokyklų, su kuriomis bendradarbiaujame, direktoriai bei svečiai iš Lietuvos.

Po oficialiosios dalies scenoje pasirodė visų klasių mokiniai, pradedant pačiais jauniausiais, baigiant gimnazistais. Šių mokslo metų programos

pagrindinė tema – pavasaris, dovanojantis gamtos grožį... Atbunda gamta, atbundame ir mes. Pavasaris įkvepia didesnį norą gyventi, mylėti, grožėtis viskuo, kas aplink tave. Po žiemos parskridusių paukščių čiulbėjimas – palaima ausims. Žydinčios augmenijos kvapai – nuostabu. Nepakartojama galimybė patirti, pamatyti tai, ko kasdien galbūt nepastebi ir kas dažniausiai atrodo įprasta. Moksleiviai išsakė džiaugsmą eilėmis, dainomis, muzikos kūriniais, šokiu. Kiekviena klasė savaip atskleidė savo jausmus.

Šią ypatingą dieną negalima pamiršti ir mokyklai nusipelnusių

Tomo Bernecko nuotr.

N A T A L I ,
Krzysztofui
Suchockiui –
KRAM, gamy-
bos, paslaugų ir
prekybos įmonei
TIP-TOP.

A. Barbiusas
teigęs: „Mokykla
– tai dirbtuvė,
kurioje formuo-
jamas augan-
čiosios kartos
mąstymas; rei-
kia ją tvirtai
laikyti rankose,
jeigu nenori pa-
leisti iš rankų
ateities“. Mūsų
džiaugsmas – tai

žmonių. Padėkos žodžiai ištarti rė-
mėjams už indėlį į vaikų, mokyklos
ateitį: UAB „Šiaulių plentas“ ir jos ge-
neraliniam direktoriui Juozui Alek-
sai, asociacijai „Lietuvos keliai“ ir jos
vykdančiajam direktoriui Rimvydui
Gradauskui, Nijolei Balčiūnienei,
VšĮ „Grunto valymo technologijos“
direktoriui Rapolui Liužinui, UAB
Liteximp Prostki direktoriui Vai-
dotui Dirmontui, Birutei ir Nagliui
Virakams, Jurgiui Vaičiuliui, Jolan-
tai ir Petruui Vitkauskams, GRIMO
įmonės savininkams
Danutei ir Albinui
Grimalauskams,
Valdui Stefanavičiui,
Aldutei ir Viktorui
Vainoms, Antanui
Vaicekaskui, Daivai
ir Romui Valinčiams,
Valdui Pečiuliui, Pe-
trui Krakauskui,
Valdui Krakauskui,
Petruui Valinčiui, Vi-
tui Zimnickui, Zi-
tai Venslauskienei,
Rimui Jankauskui,
NDX Transport
įmonės savininkui
Dariui Moliušiu,
prekybos ir paslaugų

įmonei GRA-WIT, Janui Wojczu-
liui, Juozui Pajaujui, Antanui Bau-
džiui, Sigitui Liaukevičiui, Albinui
Šušcevičiui, Reginai ir Vidmantui
Pykiam, Vytautui Liškauskui, įmo-
nės RAGUOLIS savininkei Aldonai
Šupšinskienei, Linui Kalinauskui,
Grazinai Muliarčikienei, Jeronimui
Šalčiūnui, Antanui Baliūnui, Irenai
ir Valdui Jonuškom, Dariui Čėplai,
Elžbietai ir Grzegorzui Młynar-
czyk, Stanisławui Rasiuliui, Piotru
Naskrėtui, Teresai Robak, kirpyklai

jaunimas, kuris auga, bręsta ir išeina
į gyvenimą. Savo gyvenimo „pavasa-
rį“ mato ir išgyvena savaip.

Visa mokyklos bendruomenė tra-
diciškai nusifotografavo mokyklos
aikštėje. Mokiniai, mokytojai ir sve-
čiai atsirado skaičiaus 10 kontūruose.
Neatsitiktinai – juk šiemet sukanka
10 metų, kai mūsų mokyklai suteik-
tas Dariaus ir Girėno vardas.

Dėkojame LKN direktorei Astai
Pečiulienei, prigludusiai mus Puns-
ko lietuvių kultūros namuose.

Vidugirių mokykla

RAIMONDA CHMIELIAUSKIENĖ

Jauniausieji

Štai ir praėjo dar vieneri mokslo metai. Mes, mokytojai, jau esame įpratę ir savo gyvenimo metus skaičiuoti mokslo metais. Juk gyvenimo valandas mums skaičiuoja skambučiai.

Vidugirių mokykloje šie mokslo metai prabėgo labai greitai ir įprastai. Rugsėjo 1-ąją į mokyklą sugužėjo 28 mokinukai, bet mokslo metams bėgant jų būdavo ir daugiau. Vyresnieji retkarčiais atsivesdavo savo jaunesnius broliukus arba sesutes, prie mokyklos pamažu tėveliai pratino ir būsimus parengiamosios klasės vaikučius. Taigi mokykloje visada būdavo per 30 vaikų. Didesni rimtai dirbo, mažesni mokėsi žaisdami – ir visi ko nors išmoko. Mes, mokytojai, labai džiaugiamės, kad iš septynių IV–V kl. mokinių penki pasiekė labai gerus mokymosi rezultatus.

Kadangi mūsų mokykloje mokinių nedaug, tai jiems tenka dalyvauti visuose čia vykstančiuose renginiuose. Vaikai prie to yra pripratę ir niekada nepasakys: „Aš nenoriu“. Taigi visas šventes švenčiame kaip gausi šeima. Beveik prie kiekvienos mokyklos šventės prisideda ir tėveliai. Jie su malonumu ateina pasižiūrėti vaikų paruoštų programų, pasidžiaugti savo atžalomis,

o kartu ir vaikams suteikti džiaugsmo ir pasididžiavimo. Vaikai tada jaučiasi įvertinti.

Mokykloje švenčių buvo gausu, kaip ir kiekvienais metais. Šventėme valstybines Lietuvos ir Lenkijos šventes, taip pat jau tradicinėmis tapusias mokyklines šventes, kaip antai: Mokytojų dieną,

mokyklinę eglutę, kurios programoje svarbiausias vaikų spektaklis, Senelių dieną, kurią taip pamėgo mokinių seneliai, kad mokyklos svetainė darosi per maža – nepajėgia visų sutalpinti, mokinių pamėgtą karnavalą su Užgavėnių tradicijomis, vaikų ir mamų labai laukiamą Motinos dieną ir Vaikų dieną. Šiais metais surengėme nuostabią Rudenėlio šventę, kurios metu išradingi mokinukai ir jų tėveliai sukūrė labai įdomių žmogeliukų ir gyvūnelių iš daržovių ir vaisių, taip pat žaidimų, viktorinų, galvosūkių, mįslių

apie gamtą. Toks renginys – tai kartu ir labai naudinga pamoka mokiniams.

Kadangi nebeliko gretimų kaimų mokyklų, pabandėme susibičiulauti su Punsko mokyklos pradinį klasių mokinukais ir darželinukais. Tai mums visai neblogai pavyko. Punsko mokinukai svečiavosi pas mus, kartu žaidėme ir linksminomės. Mūsų mokyklos mokiniai buvo nuvykę pas punskiečius su savo spektakliuku.

Mokiniams buvo suorganizuota nemažai išvykų. Du kartus lankėmės Suvalkų baseine, kur vaikus mokyta plaukti. Vykdavome į Lazdijų krašto muziejų vedamus edukacinius užsiėmimus, dviračiais važinėjome po savo apylinkę, stovyklavome gamtoje. Mūsų mokykla ir toliau remia Marijampolės vaikų globos namus. Šiais metais ten gyvenantiems vaikams nuvežėme ne vien drabužių ir maisto produktų, bet ir spektaklį, kuris jiems buvo pati geriausia dovana. Dvi dienas keliavome po Lietuvą – lankėme Vilnių ir Trakus. Į šią kelionę vykome kartu su Punsko mokyklos II klasių mokiniais.

Taigi neseniai pasibaigę mokslo metai tikrai buvo įdomūs, kūrybingi ir sėkmingi.

Mokslo metų pabaiga

Is Gražinos Kibysienės albumo

Stovykla „Klevukai“ Klevuose

VIKTORIJA NEVULYTĖ

Prieš mokslo metų pabaigą, birželio 17–18 d., keturiolika Vidugirių mokyklos II–V klasių mokinių stovyklavome Klevuose.

Tik nuvykę pasistatėme palapines ir įsikūrėme stovyklavietę. Vėliau kartu su mokytojais surašėme stovyklos reglamentą, sugalvojome jai pavadinimą „Klevukai“ ir pasigaminome vėliavą. Dar sukūrėme ir stovyklos pinigus, už kuriuos vakare galima buvo nusipirkti saldinių, ledinukų arba žvėrelių nuotraukas. Vėliau vyko sporto žaidynės. Traukėme virvę, žaidėme futbolą, šokinėjome ant batuto.

Po pietų nuėjome ant Klevų piliakalnio. Čia susitikome su piliakalnio savininkės ponios Balulienės anūku Raimundu. Jis mums įdomiai papasakojo apie šitą keistą, į kepurę panašų, ežerų supamą kalną. Čia vyko ir smagus žaidimas „Ieškome lobio“. Pirmiausia mes, mergaitės, paslėpėme įvairius daiktus, kuriuos berniukai turėjo rasti, o paskui – atvirkščiai. Kai

Nukopus nuo Klevų piliakalnio prie Šeipiškių ežero

sugrįžome į stovyklą, ruošėme vakarienę. Berniukai iškepė picą, o mes, mergaitės – čirvų ir vaflių. Buvo skanu!

Po vakarienės vyko muzikos pamoka. Galėjome pabandyti groti pučiamaisiais instrumentais: klarnetu,

triuba ar saksofonu. Geriausiai sekėsi Matui, Benui ir Edvinui. Po muzikinių žaidimų berniukai galėjo pameškerioti. Benui pavyko pagauti toooooią didelę žuvį! Tuo tarpu mes iš stiklainių ir spalvotų popierių pasidarėme žibintuvus, kad sutemus būtų jauku. Kai pradėjo temti, sukūrėme laužą, kepėme dešreles, dainavome, klausėmės muzikos.

Kitą dieną po pusryčių pas mus atvyko 0–I kl. mokiniai. Jie atvežė ledų. Kartu su jais žaidėme angliškai „Šeimynėlę“ bei šokome liaudies ratelius. Buvo labai linksma ir smagu žaisti ir miegoti palapinėse. Ačiū mokytojoms, kurios suorganizavo šią stovyklą.

Stovyklautojai su savo vėliava

Pagerbti žuvusieji už Lietuvos laisvę Varčios miške

GINTARAS LUČINSKAS

Alovės (Alytaus raj.) Švč. Trejybės bažnyčioje 2015 m. gegužės 31 d. buvo aukojamos šv. Mišios už 1949 m. lapkričio 26 d. Varčios miške žuvusius partizanus. Jas aukojė Alovės ir Ryliškių parapijų klebonas kun. Stanislovas Stankevičius ir Alytaus įgulos kapelionas mjr. Saulius Kasmauskas.

Gegužinių pamaldų metu buvo meldžiamasi už brolius lietuvius, žuvusius Laisvės kovose. Per pamokslą kunigas kalbėjo, kad partizanai tarnavo ir aukojosi dėl Tėvynės. Nors ir buvo apšaukti okupantų visokiais negražiais vardais, tačiau išliko žmonių atmintyje kaip didvyriai.

Po šv. Mišių, sugiedojus valstybės himną, vyko į Varčios miško Dušnionių girininkijos 707 kvartalo 16 sklypą (Alytaus raj., Daugų sen., Bogušiškių k.). Čia buvo šventinamas paminklinis atminimo ženklas, kurį pastatė Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras (LGGRTC).

Paminklinis atminimo ženklas pastatytas prie buvusio „Kregždės“ būrio bunkerio vietos, šalia šioje vietoje žuvusiems partizanams 1991–1992 m. partizanų ryšininko Stasio Lisausko pastatyto kryžiaus. Atminimo ženkle iškaltos 8 pavardės: „Julius Karpis-Vieversys, Bernardas Navickas-Girinis, Bronius Kukauskas-Kalvaitis, Petras Savickas-Kregždė, Juozas Baranauskas-Šamas, Bronė Diksaitė-Gražina, Viktoras Kavaliauskas-Klajūnas ir Antanas Stankevičius-Vakaras“.

Uždegtos atminimo žvakutės prie šio kuklaus paminklo, minute tylos pagerbtas žuvusių partizanų atminimas.

Šventinamas paminklinis atminimo ženklas Varčios miške

Paminklinį atminimo ženklą pašventino kapelionas mjr. Saulius Kasmauskas.

Renginio organizatorius Vytautas Mačionis apžvelgė partizaninių kovų Dzūkijoje, kurios siekia 1940 m., kai buvo įkurta pagrindinė antisovietinė „Geležinio Vilko“ organizacija, eiga. Geležinio Vilko grupei (tėvūnijai) vadovavo vienas įžymiausių partizanų vadų Vaclovas Voveris-Žaibas. Ne visi partizanai žuvo atvirose kautynėse. Dauguma, išdavus jų slaptavietes, gyvybės neteko bunkeriuose. Vytautas Mačionis kalbėjo: „Atminimo ženklai partizanų žuvimo vietose yra skirti ateities kartoms

– gal sustos, paskaitys, pagerbs, sužinos apie tai, kaip buvo kovota už Laisvę. „Kregždės“ bunkerio vietą aptiko Švobiškių kaimo gyventojas Pankevičius ir pranešė į MGB Alytaus apskrities skyrių. Jis buvo ant medžių pažymėjęs ženklus iki bunkerio. MGB-istai pažymėtu keliuku eidami bunkerio nerado, todėl grįžo pas Pankevičių. Tada jis pats navedė ir parodė bunkerio vietą. Tikriausiai partizanai buvo užklupti netikėtai, nes aštuoni žuvo, o Alfonsas Diksa-Inžinierius buvo sunaikiai sužeistas, vėliau teistas ir daug metų kalėjo. Kai partizanus suguldė atpažinimui, rusų kareiviai stebėjosi:

„Kakaja krasyvaja banditka“ (Kokia graži banditė). Žuvusiuosius nuvežus į Alytų ir paklausus, kur dėti, baudėjų dalinio štabo viršininkas pasakė: „Skarmit sabakam“ (Sušerti šunims). Žuvę partizanai buvo sušerti prie Alytaus Kaniūkų tilto apsaugos laikomiems MGB-istų šunims. Šnipą Pankevičių partizanų teismo nuosprendis pasiekė po mėnesio. „Kregždės“ ir jo žmonos „Gražinos“ sūnų Petrą užaugino partizanų

namus ir prižiūrėjo apie dvi savaites, vėliau perdavė Viktorui Abeciūnui (Novoplentos k., Alovės vlsč.), o dar vėliau šis apsigyveno pas partizanų ryšininkus Truncus (Klausiškių k., Alovės vlsč.). Jie Petrą Diką ir užaugino, nes motina Bronė Diksaitė, pabėgusi nuo ištremimo, tapo partizane „Žibute“, kartu su savo vyru Petru Savicku-Kregžde ir kitais partizanais žuvo 1949 m. lapkričio 26 d. Varčios miške.“

rėmėjai. Kol kas nežinoma, kodėl šiame bunkeryje buvo apsistoję net penki vadai: galbūt vyko į pasitarimą ir čia buvo laikinai įsikūrę, o gal grįžo iš jau įvykusio pasitarimo.“

Šių eilučių autorius pakvietė paminėti 70-metį ir Varčios mūšių, kurie vyko šiame dideliame miško masyve (plotas per 1000 ha) 1945 m. birželio 12–13 d. ir birželio 23–24 d. Taip pat pateikė epizodą iš partizanės Bronės Diksaitės-Gražinos, Žibutės gyvenimo: „1948 m. gegužės 22 d., kai buvo tremiama Dikų šeima iš Bogušiškių kaimo, mano senelis Vincas Stanišauskas įkalbėjo Bronę Diksaitę, kad ji bėgtų nuo ištremimo, bet ji nedrįso to daryti, nes nenorėjo palikti savo mažo sūnelio Petriuko. Tada Vincas Stanišauskas išprašė sriby, kad tokio mažo vaiko neimtų į trėmimą, nes jis pakeliui numirs. Stribams sutikus, tą vaikėlį parsivežė į savo

Istoriniai duomenys informuoja, kad 1949 m. lapkričio 26 d. Alytaus apskrityje, Alovės valsčiuje, Varčios miške, netoli Bogušiškių kaimo gyventojų Aleksandro Lisausko sodybos, MGB Alytaus apskrities skyriaus operatyvinė-karinė grupė vykdė karinę-čekistinę operaciją. Jos metu buvo aptiktas bunkeris. Per kautynes žuvo aštuoni Dainavos apygardos Kazimieraičio rinktinės Geležinio Vilko tėvūnijos partizanai: apygardos štabo vado pavaduotojas ir apygardos žvalgybos skyriaus viršininkas Julius Karpis-Vieversys (g. 1927 m. Mergežerio k., Varėnos vlsč., Alytaus apskr.), rinktinės vadas Bernardas Navickas-Girinis (g. 1929 m. Gelovinės k., Merkinės vlsč., Alytaus apskr.), rinktinės štabo viršininkas Bronius Kukauskas-Kiškis, Kalvaitis (g. 1914 m. Vieciūnų k., Druskininkų vlsč.), tėvūnijos vado pavaduotojas ir būrio vadas Petras Savickas-Kregždė (g. 1924 m. Žvirgždėnų k., Daugų vlsč., Alytaus apskr.), Kregždės būrio skyriaus vadas Juozas Baranauskas-Šamas (g. 1922 m. Mielėnų k., Alovės vlsč., Alytaus apskr.), Bronė Diksaitė-Gražina, Žibutė (Petro Savicko-Kregždės žmona, g. 1924 m. Bogušiškių k., Alovės vlsč., Alytaus apskr.), Antanas Stankevičius-Vakaras (g. 1926 m. Sapiėgiškių k., Varėnos vlsč., Alytaus apskr.) bei Kazimieraičio rinktinės Vanago tėvūnijos partizanas Viktoras Kavaliauskas-Klajūnas (g. 1928 m. Sukarepkos k., Varėnos vlsč., Alytaus apskr.).

1949 m. lapkričio 28 d. slėptuvės prižiūrėtojas Aleksandras Lisauskas (g. 1903), o gruodžio 11 d. jo sūnūs Vladas (g. 1923) ir Stasys (g. 1927) buvo suimti ir represuoti – per 10 metų praleido lageriuose.

Partizanų žuvimo, slėptuvės bei bunkerio vieta ir medinis kryžius (teritorijos plotas 136 kv. m) 2004 m. gruodžio 28 d. įtraukti į Lietuvos Respublikos Kultūros vertybių registrą, nes turi memorialinį ir istorinį vertingųjų savybių pobūdį.

Dovana Velykinio konkurso laureatams – išvyka į Lietuvos širdį

NASTUTĖ SIDARIENĖ

Balandžio 12 d. vykusio Velykinio konkurso laureatai apdovanoti ekskursija į Lietuvą. Maršrutas vedė per Lietuvos širdį – Kėdainius. Nors šis miestas yra Lietuvos geografiniame centre, jis mūsų žmonių gana retai lankomas, todėl buvo smalsu sužinoti, kas čia įdomaus. Štai ką nuvykę pamatėme ir sužinojome.

Kėdainiuose, kalvinų bažnyčios požemiuose, yra garsiosios LDK didikų Radvilų giminės mauzoliejus. Minėta šventovė pokario metais buvo paversta sporto sale, o Radvilų sidabriniai karstai apvogti ir išniekinti. Šiuo metu pastatas atnaujintas ir atiduotas lankyti. Čia taip pat vyksta kalvinų – reformatų susirinkimai. Bažnyčia įrengta kukliai

Tėvo Stanislovo bažnyčia Paberžėje

(pagal tikėjimo reikalavimus), bet su labai puošnia drožinėta medine sakrykla. Už šventovės stovi valstybės

iždo formos Jonušo Radvilos paminklas.

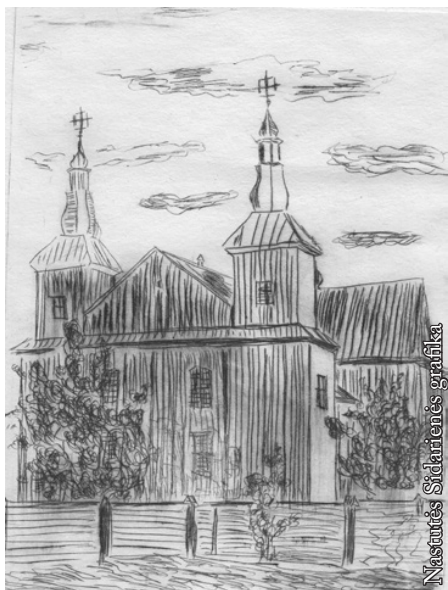
Kėdainiai – daugiakultūris miestas. Čia kiekvieno tikėjimo ar tautybės žmonės turėjo savo centrus – rinkas. Pagrindinė buvo žydų, kadangi jie sudarė apie pusę miesto gyventojų. Dabar Senojoje rinkoje yra išlikusios dvi, viena šalia kitos, žiemos ir vasaros sinagogos. Vienoje veikia meno mokykla, kitoje daugiakultūris centras.

Kėdainiuose gyventa škotų. Jie irgi turėjo savo rinką. Išliko Arnetų namas. Caro laikais čia apsigyveno rusai. Išliko jų cerkvė, kurioje vyksta stačiatikių apeigos. Mieste dar gyveno vokiečiai liuteronai. Jų bažnyčia, jau neveikianti, bet gerai išlaikyta, stovi ant kalnelio vokiečių kvartale.

Lietuviai turi dvi bažnyčias. Viena už Nevėžio – pati seniausia (XV a.) mūrinė Šv. Jurgio bažnyčia, kita miesto centre – didelė medinė XVIII a. Šv. Juozapo bažnyčia.

Jonušo Radvilos paminklas Kėdainiuose

Kėdainių šv. Juozapo bažnyčia

Kėdainiai – senas istorinis miestas, bet kartu ir pramoninis. Čia veikia trąšų ir pašarų gamykla. Šalia jos matėme supiltą didžiulį baltą atliekų kalną.

Iš Kėdainių nuvykome į Tėvo Stanislovo buveinę – Paberžę. Tai mažas bažnytkaimis su medine, gražiai išpuošta bažnytele, taip pat medine klebonija, kur gyvena vienuolis,

kunigas ir visų lietuvių mėgstamas dvasios tėvas. Klebonijoje šalia jo surinktų varinių puodų, spynų, metalinių saulčių glaudėsi kiekvienas, kam reikalinga buvo kunigo dvasinė pagalba. Čia komunizmo laikais žmonės atvykdavo ne tik priimti sakramentų ar pasimelsti, bet visų pirma pabūti, pabendrauti su vienuoliu. Lan kydavosi jaunimas, aukšto rango politikai, o kartais narkomanai ir alkoholikai ar šiaip komunistinės sistemos ir gyvenimo nuskriausti žmonės. Tėvas Stanislovas padėdavo ir

patarnaudavo visiems.

Svarbus išvykos momentas buvo susitikimas su tautodailininku, juostų audėju (galbūt šiuo metu vieninteliu Lietuvoje audėju vyru) Vytautu Mikštu. Jis parodė mums savo stakles, darbus ir pademonstravo audimo procesą. Be įvairiaspalvių juostų, jis audžia ir rinktinius audinius. Pats labai džiaugiasi ir džiugina kitus savo išaustais Lietuvos Prezidentės portretu, Marijos ir Kristaus paveikslais, Jonavos bažnyčia.

Šveicarijos kaime aplankėme etnografinį muziejų.

Mūsų ekskursijai vadovavo profesionali Kėdainių gidė, todėl labai daug sužinojome ir pamatėme.

Nuoširdžiai dėkojame Lenkijos administravimo ir skaitmeninimo ministerijai už paramą.

Tautodailininkas, juostų audėjas Vytautas Mikštas

Vytauto Mikšto darbai

Punskas, 2015 m. liepos 3 d.

Irena Gasperavičiūtė,
Lenkijos lietuvių bendruomenės
valdybos narė

Gerb. Vladimirui Laučiui,
LRT.lt portalo vyr. redaktoriui

Dėl klaidų atitaisymo LRT.lt portale

Birželio 29 d. Birutės Vyšniauskaitės straipsnyje „Ar „w“ gali tapti taikos balandžiu tarp Lietuvos ir Lenkijos?“, kuriame esu cituojama ir aš, yra daugybė klaidų, o mano kalbantis telefonu išsakytos mintys iš esmės pakeistos. Beje, man skambindama žurnalistė privalėjo žinoti, kam atstovauju ir kokios mano pareigos. Tokios organizacijos, kurios neva esu vadovė, t. y. Seinų lietuvių bendruomenės, išvis nėra. Todėl negaliu būti jos vadovė, kaip kad rašo žurnalistė. Beje, straipsnio autorė, rašydama mano pavardę – tiek lietuvišką, tiek lenkišką (šiam variante net dvi klaidos) jos variantą – irgi neišvengė klaidų. O cituojamas tekstas žurnalistės iš esmės iškreiptas. Todėl manęs nestebina vėliau pasirodę pasipiktinimo pilni tekstai: <http://lt.efhr.eu/2015/06/30/lenkijos-lietuviu-bendruomenes-atstove-meluoja-lietuvai/#more>; <http://kurierwilenski.lt/2015/07/01/przedstawicielka-zarzadu-wspolnoty-litwinow-w-polsce-oklamuje-litwe/>.

Aš niekada neteigiau: „Lenkijoje kol kas nėra techninių galimybių užrašyti lietuvių pavardes ir vardus lietuviškai. Net kompiuteriuose nėra mūsų raidžių“. Šie teiginiai visiškai neatitinka tiesos ir **aš niekada taip nesakiau**. Visų Lenkijos piliečių, kurių vardai ir pavardės su lietuviškais diakritiniais ženklais, **asmens tapatybės kortelėse tiek vardai, tiek pavardės yra įrašomi su minėtaisiais ženklais. Būtent tai sakiau žurnalistei**.

Minėtieji iškraipymai man yra esminiai, kadangi esu Lenkijos pilietė ir **savo valstybės nešmeižiu**. Tai man yra svarbu. Beje, žurnalistei paminėjau, kad būna problemų su kitais dokumentais, kai ne visos įstaigos yra techniškai pasiruošusios konkrečioms atvejams. Pasakojau apie atvejį, kai vieno asmens, laikančio abiturės egzaminą, pavardė negalėjo būti įvesta į sistemą taisyklingai, pagal pasą, nes programa tokiems ženkliams nebuvo paruošta. Taip pat panašių atvejų taikėsi per kursus mokytojams. Neįmanoma buvo įvesti pavardės, nes, pasirodė, programa nenumatė tokių diakritinių ženklų. Tie nesusipratimai buvo vėliau išspręsti. Tačiau žmonės dažniausiai nenori turėti problemų, todėl mažai kas pasikeičia pavardės.

Taip pat minėjau, kad gyvenant tautinės mažumos sąlygomis toks variantas, kai vartojami vardai ir pavardės ir pagal vienos kalbos sistemą, ir pagal kitos, mano supratimu, nėra blogas. Todėl jeigu Lenkijoje būtų galimybė, pvz., antrame puslapyje rinktis rašyti pavardę pagal gimtosios kalbos gramatiką – tokį variantą daug kas rinktųsi. Mat vienas užrašymas rodo ryšį su tauta, kitas su valstybe, todėl jis, mano galva, pagrįstas, logiškas ir, jei būtų tokia galimybė, aš irgi šį variantą pasirinkčiau. Tačiau tokios galimybės Lenkijoje nenumatyta.

Mano išsakytų minčių iškraipymo mastas leidžia manyti, kad minėtai žurnalistei Birutei Vyšniauskaitei vis dėlto ne trūksta kompetencijų, o ji tai padarė sąmoningai, tik dėl jai pačiai žinomų tikslų ir priežasčių.

Todėl prašau atitaisyti minėtąsias klaidas LRT.lt portalo matomoje vietoje bei informuoti apie jūsų portalo paskleistą dezinformaciją tas žiniasklaidos priemones ir institucijas, kurios neteisingai citavo arba interpretavo mano pasisakymus pagal straipsnį „Ar „w“ gali tapti taikos balandžiu tarp Lietuvos ir Lenkijos?“, t. y. „Kurier Wileński“, Delfi.lt, Europos žmogaus teisių fondą ir kt. Taip pat prašau viešai atsiprašyti už tokį šmeižtą.

Pagarbiai
Irena Gasperavičiūtė,
Lenkijos lietuvių bendruomenės valdybos narė

Susipažinti:

1. LRT generaliniam direktoriui Audriui Siaurusevičiui
2. URM Užsienio lietuvių departamento vadovei Gintei Damušis
3. Lietuvos ambasadoriui Lenkijoje Šarūnui Adomavičiui
4. Lietuvos žurnalistų sąjungos pirmininkui Dainiui Radzevičiui

Žurnalistinės manipuliacijos

IRENA GASPERAVIČIŪTĖ

Birželio 29 d. LRT.lt interneto svetainėje pasirodęs straipsnis „Ar „w“ gali tapti taikos balandžiu tarp Lietuvos ir Lenkijos?“ sukėlė pasipiktinimo audrą ypač tarp Lietuvos lenkų, kurie savo leidinyje „Kurier Wileński“, sekdami Europos žmogaus teisių fondo publikacija, piktinosi, neva aš sakiau, kad „Lenkijoje kol kas nėra techninių galimybių užrašyti lietuvių pavardės ir vardus lietuviškai. Net kompiuteriuose nėra mūsų raidžių“. Kadangi niekada taip nesu sakiusi, nusiunčiau šalia publikuojamą raštą portalo LRT.lt vyriausiajam redaktoriui Vladimirui Laučiui, prašydama atitaisyti klaidą.

Apie mano žodžių iškraipymą LRT.lt portale Lenkijos lietuvių bendruomenės pirmininkė Danutė Valukonytė informavo taip pat minėtą Europos žmogaus teisių fondą Vilniuje. Tačiau fondas neskubėjo reaguoti į raštą, todėl kreipiausi į juos laišku, išsakydama savo nustebimą, kad fondas, ginantis žmonių teises, gavęs informaciją apie neteisingą publikaciją, paskelbto dezinformaciją skleidžiančio straipsnio iš interneto nepašalina, o leidžia sau manipuliuoti informacija ir tuo pačiu pažeidinėti žmogaus teises. Turiu omeny, tarp kita ko, tai, jog fondo interneto puslapyje rašoma, neva aš prisistatinėju Seinų lietuvių bendruomenės vadove. Juk tuos žodžius rašo žurnalistė, o ne aš.

Susirašinėjant su LRT.lt portalo vyriausiuoju redaktoriumi pirmiausia jis tikino, kad žurnalistė turi mūsų pokalbio įrašą. Tad nusistebėjau, kad redaktorius to įrašo neišklauso. Dar kartą patikinau, jog niekados nesu sakiusi taip, kaip žurnalistė „citavo“. Vėliau paaiškėjo, kad ji „netyčia pokalbio įrašą ištrynusi“.

Liepos 9 d. LRT.lt portale pasirodė atitaisymas. Tačiau ar jį kas pastebės, ar nepastebės, tikriausiai jo niekas necituos. Pirmasis klaidingas, skandalingas tekstas buvo ne vienos žiniasklaidos priemonės cituojamas ir susilaukė daugybės audringų komentarų, nepagailint man „melagingų gyvačių“ ir panašių epitetų. Tačiau vis tiek gerai, kad atitaisyta...

Atitaisymo tekstą galima rasti čia: http://www.lrt.lt/naujienos/lietuvoje/2/107649/lenkijos_lietuve_i_gasperaviciute_esu_lenkijos_piliete_ir_savo_valstybes_nesmeiziu

Liepos 14 d.

Danutė ir Juozas Bartnykai
švęs bendro gyvenimo 25-metį.

Brangūs tėveliai,

*Tegul tik džiaugsmo ašaros lyg perlai žvilga Jūsų akyse,
Tegul kiekviena diena išsiskleidžia gražiausiu rožės žiedu,
Tegul namuose niekuomet neblėsta jauki židinio ugnelė.*

Metai tegu sensta – Jūs nesenkit,

Audros tegu verkia – Jūs neverkit,

Vėtros tegu siaučia – Jūs mylėkit...

*Mokėkit gimti kas dieną, kas sekundę ir savyje išsaugoti kitus,
Tegul dienos ilgesnės būna už metus ir visos svajonės turi
sparnus...*

Laimingi būkite džiaugsme, stipriūs liūdesy!

Ta proga sveikina

Vaikai Aneta, Onutė, Ernestas ir Adomas

Jeigu Lenkijos teritorijoje patyrei avariją
arba avarijos metu buvai sužalotas –
skambink!

Profesionaliai ir teisiškai padėsime
Tau gauti žalos atlyginimą.

SKAMBINK

tel. 8-65929492 (Lietuvoje),
606958823 (Lenkijoje).

PARDUODAME

AKMENS ANGLĮ

patraukliomis kainomis.

Perkant daugiau kaip 4 tonas tonos kaina 550 zł.

Juozas Zubavičius, Seinai, Konarskio g. 4

Tel. 606 459 579,
87 5173 137

Rengiamės Punsco licėjaus 60-ajam jubiliejui

IRENA MARCINKEVIČIENĖ

Šių metų birželio 28 dieną, sekmadienį, Punsco Kovo 11-osios licėjuje įvyko susitikimas, kurio metu kalbėjome apie 2016-aisiais vykstantį mokyklos jubiliejų. Susitikime dalyvauti kvietėme visus norinčius, o vardinius kvietimus išsiuntėme kiekvienos laidos atstovams. Sulaukėme didelio susidomėjimo. Dalyvavo beveik šimtas licėjaus absolventų. Aptarėme pagrindinius su rengiamu jubiliejumi susijusius klausimus.

Jubiliejaus organizacinio komiteto pirmininku išrinktas Jonas Vydra. Organizacinį komitetą sudaro Punsco Kovo 11-osios licėjaus mokytojai, visų absolventų laidų atstovai, buvę mokyklos direktoriai, lietuviškų organizacijų, kultūros ir švietimo įstaigų vadovai. Jau suburtos kelios darbo grupės konkrečioms darbams atlikti (paruošti monografijos papildymą, suorganizuoti koncertą, suprojektuoti kalendorių). Nemažai darbų atlieka dabartiniai licėjaus mokytojai.

Numatyta pagrindinės šventės data – tai 2016 metų birželio 25 diena (šeštadienis). Tą dieną vyks koncertas-minėjimas, bus skaitomas pranešimas, apibendrinantis mokyklos veiklą. Vakare numatoma bendra visų absolventų vakaronė mokykloje.

Visa darbo savaitė prieš pagrindinį vakarą (nuo birželio 20 iki 24 dienos) bus skirta įvairiems jubiliejiniais renginiams. Nuo pirmadienio iki penktadienio bus galima lankyti parodas, klausytis paskaitų. Norime parodyti moksleiviams, absolventams ir visiems susidomėjusiems lietuviško licėjaus Punske įdirbį. Parodose turėtų atsirasti ne tik mokyklos muziejuje sukaupiti eksponatai, bet ir absolventų darbai. Skaityti paskaitas kviesime mokslo pasiekimų turinčius, neeiliniais apmąstymais ir laimėjimais garsėjančius, įdomų darbą dirbančius žmones.

Kviečiame visus licėjaus absolventus, kurie norėtų atvykti jubiliejaus proga su paroda ar paskaita, arba dalyvauti koncerte, parašyti mums. Vakaraus bus galima pasižiūrėti moksleivių pasirodymų. Siūlome taip pat dalyvauti absolventų krepšinio turnyre. Artėjant šventei išplatinsime tikslią renginių programą. Ketiname pagaminti atminimo dovanėlių, išleisti jubiliejui skirtą 2016-ųjų kalendorių.

2006-aisiais, švenčiant mokyklos 50-metį, buvo išleista licėjaus monografija. Šiomet sieksime ją papildyti nauja informacija. Visa, kas įvyko pastarąjį licėjaus veiklos 10-metį, turėtų atsirasti šios monografijos papildyme.

Sulaukta pasiūlymo sukurti filmą apie Punsco licėjų. Laukiame norinčiųjų šį darbą atlikti.

Sutarta rinkti medžiagą monografijos papildymui ir paskaitai. Maloniai prašom laidų atstovus ir visus absolventus talkinti mums šiame darbe. Teislieka kitoms kartoms informacija apie mus ir vienintelio lietuviško licėjaus Lenkijoje praeitį, dabartį, pasiekimus, džiaugsmus ir rūpesčius. Kiekvienos laidos atstovus prašom

talkinti buriant absolventus šventei, renkant duomenis apie moksleivių likimą baigus mokyklą, teikiant informaciją bei organizuojant vakaronę.

Licėjaus Tėvų taryba atidarė banko sąskaitą, kur ketiname kaupti jubiliejui skirtas lėšas: Bank Spółdzielczy w Sejnach 41 9354 0007 0071 0700 0818 0002. Mokant iš užsienio: PL 41 9354 0007 0071 0700 0818 0002. SWIFT/BIC POLUPLPR.

Mieli Punsco licėjaus absolventai!

Organizacinio susitikimo metu diskutuota, išsakytos nuomonės, pateikti pasiūlymai. Dėkojame visiems dalyvavusiems. Tačiau tikriausiai dar ne apie viską spėta pagalvoti, o ir sumanymų galėtų kilti dar ne vienas, todėl siūlykite, klauskite, bendraukite su mumis.

Kviečiame visus galinčius ir norinčius prisijungti prie organizacinių darbų. Užeikite pas mus, parašykite arba paskambinkite! Mokyklos adresas: ul. 11 Marca 16A, 16-515 Puńsk, el. paštas licpuns@gmail.com, tel. 87 56 55 736, interneto tinklalapis www.licejus.eu.

Bendromis jėgomis surenkime nepakartojamą šventę!

Lietuvos žiniasklaida

2015 06 11 – 06 28

Vasariškai aptingusį politinį ir visuomeninį Lietuvos gyvenimą suneramina keistos žinios iš Rusijos. Pirmiausia į šios šalies Generalinę prokuratūrą kreipėsi Dūmos deputatai, prašydami ištirti, ar 1991 metais Sovietų Sąjunga teisėtai pripažino Baltijos valstybių nepriklausomybę. Po kelių dienų iš Maskvos atėjo nauja informacija. Šįkart – apie skandalingais poelgiais ir kalbomis pagarsėjęs Vladimirą Žirinovskį. Anot agentūros ELTA, politikas gyrė Rusijos generalinės prokuratūros tyrimą dėl Sovietų Sąjungos griūties teisėtumo, nurodant, kad Baltijos šalių nepriklausomybė ir Belovežo sutartis dėl Sovietų Sąjungos suirimo yra „neteisėti“ ir niekada nebuvo ratifikuoti Rusijos parlamente.

„Privalome vertinti situaciją pagal dokumentus. Nėra ratifikacijos – nėra Baltijos šalių ir Nepriklausomų Valstybių Sandraugos. Michailas Gorbačiovas ir Sovietų Sąjungos Valstybės Taryba buvo laikini valdžios organai, kurių nesąlygojo konstitucija, todėl pripažinimas yra neteisėtas“, – kalbėjo V. Žirinovskis. „Jei Generalinė prokuratūra pripažins, kad Baltijos šalių nepriklausomybė yra neteisėta, šios respublikos bus įpareigosios surengti referendumus, kuriuose dauguma Pabaltijo gyventojų galėtų sutikti su tuo, kad jie vėl yra Rusijos dalis“, – pareiškė politikas.

Visa tai sužadino reakciją tiek tarp politikų, tiek viešojoje erdvėje. Į tokį Rusijos žingsnį reaguodama prezidentė Dalia Grybauskaitė portalui delfi.lt pareiškė: „Mūsų Nepriklausomybė iškovota Lietuvos žmonių krauju. Ir niekas negali į ją kėsintis. Savo likimą spręsimė tik mes patys.“

Tuo metu Vytautas Landsbergis, pirmasis nepriklausomybę atkūrusios Lietuvos vadovas, agentūrai BNS

teigė, jog „pati Rusija tikriausiai neteisėta. O Lietuva neturėtų veltis į diskusijas ir kreipti daug dėmesio į Rusijos prokuratūros pradėtą tyrimą dėl Baltijos šalių nepriklausomybės teisėtumo“. „Jie vėl bando mus išprovokuoti į kažkokį ginčą. Galėtų mūsų politikai, Seimo nariai kreiptis į Lietuvos prokuratūrą atsakymo, ar Rusija yra teisėta. Nes Rusija tikriausiai neteisėta – ji nuvertė carą, nužudė su vaikais, tai kokia čia teisėta valstybė?“ – kalbėjo V. Landsbergis.

Kaip rašė portalas 15 min.lt, informacinio karo eigą akylai sekančio politologo Nerijaus Maliukevičiaus nuomone, išplatinta informacija apie šį tyrimą tėra didesnio Rusijos lyderio Vladimiro Putino projekto dalis.

„Tokie teisiškai nihilistiniai žingsniai rodo, kad ne tik agresyviomis karinėmis priemonėmis yra perbraižomos ribos, bet bandoma ir teisinėmis priemonėmis kurti kažkokius Sovietų Sąjungos vaizdinius. Tokiu atveju nebelieka ne tik jokio pasitikėjimo, bet ir jokių elementarių teisinių garantijų“, – dėstė N. Maliukevičius.

Jo manymu, Lietuva turėtų aiškiai parodyti, kad V. Putinas tokiais sprendimais stoja į labai rimto pasirinkimo kryžkelę, iš kurios kelio atgal nebebus.

„Reiktų pristatyti tai kaip politinio pasirinkimo opciją Putinui. Arba žengiamo visiško santykių su Vakarais sunaikinimo keliu, arba žengiamas žingsnis atgal ir tokių absurdiškų pareiškimų nedaroma“, – kalbėjo politologas.

Tiesa, vėliau buvo pranešta, jog Rusijos prezidento V. Putino atstovas spaudai tokį parlamentarų prašymą pavadino nesuprantamu. „Kremlius nežinojo apie šią iniciatyvą ir, kalbant atvirai, man sunku suprasti šios iniciatyvos prasmę“, – žurnalistams kalbėjo D. Peskovas.

Liepos 6-ąją Lietuvoje minima Valstybės diena – pirmojo suvienytos Lietuvos valstybės valdovo, kunigaikščio Mindaugo vainikavimo karaliumi paminėjimas.

„Valstybės diena yra šventė, įprasminanti tautos vienybę ir jos gyvastį. Tai diena, dovanojanti ypatingą bendrumo jausmą. Sujungianti istoriją ir dabartį. Karaliaus Mindaugo karūnavimas šiai žemei atnešė ne tik pripažinimą, bet ir kelią į Europą. Jis davė pradžią mūsų visų Lietuvai – didingai valstybei, keitusiai viso žemyno istoriją“, – vėliavų pakėlimo ceremonijoje kalbėjo tautiniu kostiumu pasipuošusi D. Grybauskaitė.

Irena Degutienė, Seimo pirmininkės pavaduotoja, delfi.lt komentare „Ką mums šiandien reiškia Mindaugo karūnavimo diena“ rašė: „Šiandien turime nepriklausomą valstybę, tačiau ar turime nepriklausomą ir laisvą žmogų? Ar įveikėme mums tiek cariniais laikais, tiek sovietmečiu skiepytą vergo, kuris privalo tylėti ir klusniai vykdyti, mentalitetą? Ar savo Tėvynėje, mums pažadėtoje žemėje, esame šeiminingais? Ar jaučiamės taip, kad Lietuvos likimas priklausytų ne nuo kieno nors kito, o nuo mūsų pačių ir konkrečiai to, ką darau čia ir dabar? Manau, kad šie klausimai atspindi aktualius šios dienos iššūkius, kuriuos turime spręsti norėdami sutvirtinti savo valstybingumo pamatus, siekdami glaudesnio ryšio tarp valstybės ir jos piliečių. Politika nėra ir negali būti tik administravimas, kuris rūpinasi tik protingu išteklių paskirstymu. Politika visų pirma kalba apie vertybes, o visų svarbiausias klausimas yra tai, ant kokių vertybinių pamatų mes statome savo valstybingumą ir kokie vertybiniai saitai saisto mus kaip tautą.“